

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ



TRUYỆN THIẾU NHI

NỮ TRINH SÁT GIẤU TÀI



NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

MỤC LỤC

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

NỮ TRINH SÁT GIẤU TÀI

*

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

MỤC LỤC

- 73 - Xác định "tọa độ", khoanh vùng điều tra**
- 74 - Quyết định "lén lút" giúp... các chú công an**
- 75 - Màn bắt trộm liều lĩnh và mưu trí của "nhị vị cô nương"**
- 76 - Cuộc hội ngộ "anh hùng - hào kiệt" và sự tích "Mèo Con"**
- 77 - Bắt đầu từ trò chơi "chôn kim"**
- 78 - Chuyên gia "thấu thị" tiết lộ bí quyết**
- 79 - Nữ trinh sát giấu tài**
- 80- Kết quả bất ngờ của thành viên ngoài "biên chế đặc nhiệm"**

Toàn bộ cuộc thí nghiệm với những hạt đậu xanh trong cái mề chim, và nhất là câu chuyện "lấp lửng" của bố tiết lộ, khiến Minh "tổ cú" hiểu : đây hẳn là mấu chốt của một vụ án quan trọng mà bố đang tìm. Bởi vậy, ngay chiều hôm ấy, chỉ huy trưởng nhóm đặc nhiệm C21 - Minh "tổ cú" quyết định triệu tập cuộc họp đột xuất toàn nhóm ngay tại nhà mình, thông báo tất cả mọi diễn biến chi tiết của "vụ án", bắt đầu từ cái chết đột ngột của con Seagames - chú bồ câu trắng nhà Sơn "sợ".

Cuộc họp đang hết sức sôi nổi sau khi cán sự hóa Quang "sọt" phát biểu, phân tích về lượng độc tố ảnh hưởng đến thể trạng chú gà con mà Minh lấy làm thí nghiệm. Cả bọn thi nhau đặt ra các giả thuyết, phán

đoán và suy luận về những hạt đậu xanh trong cái mẻ chim, thì bỗng có tiếng chuông điện thoại. Minh "tổ cú" vội vàng ra nhắc máy.

Từ đầu dây bên kia, tiếng bố Minh gọi về :

- Bố báo cho con một tin quan trọng : những hạt đậu xanh của con đã được các chú ở phòng khoa học hình sự xét nghiệm và kết luận : tất cả đều bị nhiễm chất ma túy, một loại bạch phiến nặng cấm lưu hành trên thị trường. Bí mật nhé, việc này cực kỳ quan trọng đấy. Vấn đề còn lại là con phải cho bố biết đã lấy những hạt đậu xanh ấy ở đâu ?... Không, không, bố không bảo con trả lời bây giờ, qua máy điện thoại không... đảm bảo đâu. Các con suy nghĩ rồi cho bố biết ngay tối nay nhé, bố sẽ về. Tạm biệt !

Minh đặt máy xuống, quay lại với các bạn :

- Thì ra các cậu ạ, bây giờ thì tớ có thể giải thích được vì sao đêm qua bố tớ lại lấy mấy hạt đậu xanh ở "phòng thí nghiệm" của tớ để làm gì rồi. Các cậu có biết không, các chú ở phòng khoa học hình sự đã xét nghiệm những hạt đậu xanh ấy, tất nhiên là bằng những thiết bị rất hiện đại, và kết luận rằng : những hạt đậu bị nhiễm chất ma túy nặng - một loại thuốc bị cấm trên thị trường...

Quang "sọt" nghe thế, nói ngay :

- Thấy chưa, tớ đoán không sai mà ! Mặc dù tớ chưa thể nói rõ chất độc ấy thuộc loại nào và tên là gì. Tớ đã bảo là cuộc thí nghiệm gà con của cậu Minh không hề uống công, và càng không thể gọi là thất bại được. Nay, đừng tưởng tớ nói dựa theo bố cậu đâu nhé, mà có bằng chứng, phân tích đáng hoàng đấy. Các cậu nghe nhé : trong những hạt đậu bị nhiễm chất độc này đủ để làm con chim bồ câu chết, nhưng chú gà con thì không chết, vì lượng chất độc trong năm hạt đậu chưa đủ gây tử vong. Nhưng chất độc cũng đã tác động vào cơ thể gà, bằng chứng là sau khi ăn xong, nó đã bị kích thích cơ quan thần kinh, khiến chú gà đầu đồ của cậu Minh từ đó tỉnh như sáo, không ngủ được như các con gà khác... Các cậu có công nhận như vậy không ?

Cả bọn đều gật gù tán thành. Lý lẽ phân tích của Quang "sọt" quả là có lý, nó tìm hiểu về hóa chất đã giỏi, mà cách nói hết như ông bác sĩ con, thằng cha này lớn dăm có năng khiếu theo ngành y lắm.

Tùng "khểnh" nãy giờ ngồi nghe, bây giờ mới lên tiếng :

- Vậy bây giờ cộng cả thí nghiệm của cậu Minh và kết luận của các chú công an, ta đã biết chắc những hạt đậu xanh có chứa chất ma túy, nghĩa là đã tìm ra nguyên

nhân cái chết của con chim trắng nhà Sơn "sợ". Nhưng vấn đề không phải đã hết. Các cậu vừa nghe đấy, các chú công an bảo đây là chất ma túy cấm lưu hành trên thị trường, là thứ quốc cấm. Cho nên điểm mấu chốt quan trọng nhất là : ta phải điều tra và xác định được con Seagames đã ăn những hạt đậu độc ấy ở đâu ?

Sơn "mặt già" đồng ý ngay :

- Đúng đấy, đúng đấy, nếu xác định được những hạt đậu ấy ở đâu, có nghĩa là ta phát hiện ra địa điểm tàng trữ và lưu hành ma túy, báo công an, bắt ngay !

Sáng "lợn" bĩu môi :

- Không dễ dàng thế đâu bố ơi ! Giả sử có tìm thấy địa chỉ có những hạt đậu xanh độc, hay nói đúng hơn là bị nhiễm ma túy ấy, đã làm sao kết luận nổi ở đấy có kẻ tàng trữ được...

Quang "sọt" hòa theo ngay, hai ông tướng cùng sở thích quà vật này bao giờ cũng tỏ ra rất "ăn dơ" trong mọi quan điểm :

- Nhất trí ! Không bắt quả tang thì chưa thể kết luận được. Đậu xanh là đậu xanh, thủ phạm là thủ phạm. Chưa chắc người có đậu độc là thủ phạm, cũng chưa chắc thủ phạm lại có đậu độc. Nén nhớ, bọn buôn bán, tàng trữ ma túy là tinh vi và xảo quyết lắm, nước ngoài vẫn gọi bọn "Maphia" ấy, nó không ngây thơ và dễ dàng sơ hở cho ta

phát hiện đâu... Tớ nói tỷ dụ nhé, nếu bây giờ tìm thấy những hạt đậu độc ở... ngay nhà cậu Sơn "mặt già", hay chính nhà Sơn "sợ" thì cậu nghĩ sao ?

Cho dù biết Quang "sọt" đang bắt đầu tếu quấy, cả khía, nhưng cả hai cu Sơn đều đỏ mặt đỏ tai lập tức. Sơn "mặt già" thì còn luống cuống, ấp úng, nhưng Sơn "sợ" nghĩ cách giáng trả ngay :

- May quá, nhà tớ lại chẳng bao giờ tích trữ đậu xanh cả. Chỉ có anh nào háu ăn các loại chè đậu, cứ khám nhà, tớ bảo đảm thế nào cũng có...

"Mặt già" cũng đã nghĩ ra cách thanh minh :

- Ủ thì nhà tớ có đậu, nhưng là tớ mua ở ngoài chợ cơ mà...

- Thì đấy - Quang, Sáng cùng nói ngay - vậy thì mới bảo có tìm ra nơi chim ăn, cũng chưa chắc chắn đó là nơi tàng trữ ma túy là vì thế, nhờ người ta cũng mua ngoài chợ, hoặc cứ cho đúng là thủ phạm, nó cũng cãi. Như cậu "mặt già" vừa rồi thì sao ?

Sơn "mặt già" lại một lần nữa đỏ mặt. Minh "tổ cú" thấy vậy xua tay :

- Thôi, thôi, các cậu bàn chuyện lan man quá, chẳng tập trung vào một vấn đề cụ thể nào. Bây giờ, tớ đề nghị, mình lần lượt thảo luận từng phần, ghi biên bản hẳn hoi. Theo tớ, trước hết các cậu thử phán

đoán và giả thuyết một điều ta chưa xét đến, là : Tại sao lại có đậu xanh nhiễm ma túy được ? Sau đó, xác định bán kính kiếm ăn của con chim để khoanh vùng điều tra nơi có đậu. Còn sau khi tìm ra địa chỉ của những hạt đậu ấy rồi, tớ nghĩ, việc tiếp theo để các chú công an điều tra và lần ra thủ phạm. Nếu cần thiết thì chúng mình mới "hiệp đồng tác chiến". Đồng ý không ?

73

XÁC ĐỊNH "TỌA ĐỘ" KHOANH VÙNG ĐIỀU TRA

Tất nhiên là cả bọn đều đồng ý với ý kiến của nhóm trưởng, bởi cuộc tranh luận đang tưởng rồi như một mớ bòng bong, chẳng biết nên bắt đầu tìm, lần từ đâu, thì bây giờ đã được cậu chỉ huy sắp xếp lại rõ ràng, rành mạch. Sáu trinh sát tí hon lại cùng nhau ngồi quây quanh bàn, sổ bút lăm lăm, bắt đầu việc nghiên cứu phương án

điều tra. Tùng "khểnh" lại đề nghị đặt tên cuộc truy tìm địa chỉ những hạt đậu xanh trong mê chim là chuyên án "Seagames trắng", nó đứng lên phát biểu đầu tiên :

- Theo như cậu Minh nói, thì theo tớ, việc xác định "bán kính kiếm ăn" của con bồ câu nhà Sơn "sợ" là một việc không thể làm được ! Tớ đã xem nhiều cuốn sách, bài báo nói về các loài chim nói chung và bồ câu nói riêng, thì chim bồ câu có bán kính kiếm ăn từ 5 - 10 đến vài chục, thậm chí đến một trăm cây số, tùy từng điều kiện và hoàn cảnh sống. Cứ theo như thế thì không thể xác định nổi "tọa độ" có địa chỉ những hạt đậu độc kia được...

Tùng "khểnh" dừng lại một lát, nhìn khắp lượt các bạn, thấy tất cả đều lè lưỡi, gật gù trước ý kiến cậu ta đưa ra. Phải công nhận, những thằng "nghiện" truyện luôn tích trong đầu những tư liệu "tạp pí lù" về đủ mọi chuyện trên đời, bao giờ Tùng cũng là đứa đưa ra những "phản biện" không thể chối cãi, khiến các trinh sát bậc "đàn anh" to đầu chịu cứng. Tùng "khểnh", như đã chuẩn bị trước, nói tiếp :

- Nhưng, trong trường hợp này, dựa vào cái chết của con chim trắng và cuộc "thí nghiệm gà con" của cậu Minh, chúng ta vẫn có thể phán đoán được một cách tương đối :

bán kính kiếm ăn của chú chim này đây, các cậu cứ thử nghĩ kỹ lại mà xem...

Hệt như một câu đố đưa ra, thách thức cả bọn giải đáp, mà lời giải thì chắc Tùng "khểnh" đã cầm trong tay rồi, nên mặt "khểnh" vênh lên chờ đợi, càng làm cho năm chàng thêm bị kích thích, cùng bóp trán, cố ngâm nghĩ. Hồi lâu, Sáng "lợn" lên tiếng :

- Thôi, chịu rồi, cậu nghĩ ra cách xác định nào thì nói luôn đi cho đỡ mất thì giờ, rách việc. Mình ngồi bàn phương án tác chiến, cần phải nhanh nhẹn, khẩn trương, chứ có phải sinh hoạt hè ở xóm đầu mà ra câu đố, ai giải đúng được tràng vỗ tay không bằng... Thôi, các cậu không nghĩ nữa ! Để cậu Tùng trình bày luôn. Cũng phải nghe xem có được không đã chứ !...

Thấy Sáng nói có lý, mới lại cũng chưa cậu nào nghĩ ra cách gì, tất cả đều đồng ý, giục Tùng "khểnh" giải luôn. Tùng nghe chừng các chiến hữu đã "chịu" thật, khoái chí trước vai trò quan trọng của mình, dong dạc nói tiếp, nhưng cũng tỏ vẻ khiêm tốn :

- Tớ xin trình bày, chẳng có gì ghê gớm lắm, chắc các cậu nghĩ rồi cũng ra thôi, song để tớ nói luôn cho nhanh. Này nhé : Ta đã kết luận giống như các chú công an, rằng, những hạt đậu xanh trong mề chim có chất độc. Chất độc vào gà chưa đủ làm gà chết, nên nó không ngù được như các con khác.

Nhưng chất độc con chim ăn phải thì lại chết, vì nó ăn nhiều hơn. Song, các cậu phải để ý một chi tiết : con Seagames lại bay về chết ở ngay ban công nhà cậu Sơn, chứ không phải chết ở nơi nó ăn đậu. Theo tớ nghĩ, bây giờ chỉ có một cách, cậu Minh đếm lại tất cả tổng cộng có bao nhiêu hạt đậu đã lấy được trong mề con chim, mình đành phải làm một thí nghiệm nữa, hơi tốn kém một chút, mới xác định được...

- Tốn kém thì tốn kém, miễn là được việc, nhưng cậu định làm gì mới được chứ ? - Quang "sọt" hỏi.

- Hy sinh một chú chim nữa ! - Tùng đáp gọn lỏn.

- Tớ sẵn sàng hiến thêm một con chim trong chuồng nữa - Sơn "sọ" nhanh nhẩu.

Minh "tổ cú" thấy Sơn "sọ" mạnh mẽ hăng hái, bĩu môi :

- Thôi, xin bố ! Mới một con Seagames chết đã khóc nhè, còn hiến thêm con nữa... Thôi, cậu Tùng nói tiếp đi, định thí nghiệm kiểu gì ? Nếu cần, thì nhóm xuất quỹ ra chợ mua con chim về "thí nghiệm", việc chung, chưa cần đến cậu nào phải hiến với góp gì hết...

Tùng nói tiếp :

- Ta sẽ dùng tất cả số đậu lấy được trong mề con Seagames cho một con chim khác ăn. Sau đó, theo dõi thời gian nó...

chết. Lấy số thời gian đó, nhân với tốc độ bay của con chim là ra cự ly nó bay. Đơn giản thế thôi.

- Tuyệt ! Tuyệt thật ! - Minh "tổ cú" vốn là cán sự toán, vỗ tay tán thưởng - thế mà sao mình không nghĩ ra nhỉ. Công thức cực kỳ đơn giản, ai cũng biết : Thời gian nhân với tốc độ, bằng quãng đường ! Hay ! Hay lắm...

Quang "sọt" phản đối ngay :

- Nhưng các bố ơi, có hai điểm mà các bố quên đấy, đừng vội mừng. Một là : số đậu xanh không còn nguyên vẹn - đã mất 5 hạt cho gà con, và mấy hạt bố cậu Minh mang đi rồi. Hai là, cứ cho còn đủ số đậu, thì qua bộ máy tiêu hóa của con chim chết, cụ thể là: miệng, thực quản, dạ dày, chất độc ở hạt đậu đã bị giảm đi phần nào rồi, không còn nguyên tác dụng nữa. Đúng không ?...

Tất cả im lặng một lúc, vì thấy sự việc lại đề thêm một vấn đề nan giải nữa. Nhưng, Sáng "lợn" phản đối ngay :

- Tổ chỉ thấy ý kiến của cậu đúng về "số lượng hạt đậu" không còn đủ nữa. Nhưng về việc chất độc giảm đi như cậu nói, thì chưa hẳn. Đã gọi là độc thì làm sao bớt độc được !. Tổ nghĩ thế. Mà giả thử có bớt độc thì vẫn là độc, và vẫn còn khả năng gây hại cho người hoặc động vật. Ví dụ như : con lợn ăn phải chất độc, người ăn thịt lợn ấy cũng bị ngộ

độc, mặc dù được chế biến; con chó đại, thì ai ăn thịt nó cũng bị nhiễm đại, v.v... Tóm lại, theo tổ, nếu mang những hạt đậu độc đã lấy được trong mề con chim chết, thí nghiệm với một con chim khác là hoàn toàn có thể được. Tổ nhất trí tiến hành ngay thí nghiệm của Tùng "khếnh", dù sao thì cũng phải thực hiện đã, kết quả sẽ trả lời mọi lý thuyết cũng như phán đoán của mỗi người...

*

Được cả nhóm nhất trí, Minh "tổ cú" quyết định trích quỹ đặc nhiệm, cử Sơn "mặt già" ra chợ mua chim ngay. Hẹn buổi tối, tất cả có mặt ở nhà Sơn "sọt" để cùng làm thí nghiệm. Trước khi giải tán, cậu cầm máy điện thoại, quay số :

- A lô ! Vâng, con, Minh đây ạ. May quá gặp được bố. Bố ơi, bố có thể lấy trả lại chúng con mấy hạt đậu ấy được không, hạt đậu mà các chú đã xét nghiệm ấy... Chúng con rất cần. Vâng, ời thế thì hay quá, tối nay con cần ngay. Con cảm ơn bố.

Rồi Minh quay ra các bạn :

- Thôi, thế là yên tâm. Vẫn còn nguyên vẹn. Chỉ thiếu năm hạt chú gà con đã chén. Không đáng kể - rồi cậu dặn thêm Sơn "mặt

già" - Này, mua được chim về, nhớ đừng cho nó ăn gì vội nhé, kéo lại tổng cho nó xơi một bữa no, thì có mà cho ăn vàng nó cũng chẳng buồn mổ nữa là đậu xanh...

Sơn "mặt già" xoa tay, tranh thủ "trả đũa" Sáng và Quang "bàn thua" lúc nãy :

- Yên tâm, yên tâm, tớ sẽ tìm chọn đúng con chim háu ăn như hai cậu "sọt" và "lợn". Bảo đảm cho đậu... thối cũng ăn mà xem !...

*

Chiều tối hôm ấy, Sơn "mặt già" xách đến nhà Minh một cái lồng con, trong có chú chim câu trắng, bảo :

- Cậu kiểm tra đi, con này rất khỏe và dữ, thò tay vào gần nó mổ cho cơ. Nó đang đói, tớ chưa cho nó ăn gì cả. Như vậy, việc chuẩn bị đồ thí nghiệm, tớ đã hoàn thành rồi nhé, đúng yêu cầu, có thất bại đừng có đổ tại người mua chim đấy. Để xem cái thí nghiệm của cu "khềnh" thế nào...

- Đừng có gờm, chừ chi đã nói chuyện thất bại. Cậu không hiểu ý nghĩa của làm thí nghiệm là thế nào à ? Dù thành công hay thất bại, đều rút ra được kết luận bổ ích. Mà tất cả đã nhất trí rồi, thì coi như

công việc cả nhóm, chứ đâu còn là của riêng cậu Tùng nữa... - Minh giải thích cho bạn.

Sơn, Sơn "mặt già" nhăn nhó phân trần :

- Tớ cũng biết như vậy. Nhưng... thí nghiệm tốn kém quá. Vừa ở chợ, tớ gặp Sáng "lợn" và Quang "sọt", chúng hỏi ngay : "con chim mua bao nhiêu ?", tớ đáp 12 nghìn, bọn nó lè lưỡi nhìn nhau, bảo : "Đủ cả nhóm làm châu bánh gối "nhòe" !", tớ cảm giác như tụi nó chê đắt ấy, ngại quá...

Minh nghe vậy bật cười :

- Ô, tưởng gì, yên tâm, không ai nghĩ gì đâu. Hai ông tướng vua quà vật ấy thì cái gì chẳng quy ra bánh rán với đồ ăn. Cứ yên trí về đi, đừng nghĩ ngợi gì cả. Lát nữa nhớ thu xếp đến đúng giờ nhé...

Sơn "mặt già" vừa đi, thì bố Minh về. Thấy cái lồng chim vẫn để ở giữa nhà, bố Minh hỏi ngay :

- Con chim ở đâu mang về thế này ? Nhà mình làm gì có chuồng mà nuôi bồ câu...

- Dạ, không ạ, của bạn con vừa mua, lát nữa nó đến lấy ngay ấy mà - Minh giấu bố, cậu không muốn tiết lộ cuộc thí nghiệm tối nay của nhóm cho bố biết - Thế bố có mang về trả con mấy hạt đậu xanh kia không ?

- Ô có chứ, đủ cả năm hạt đây, bố đã hứa rồi mà. Nhưng bố cũng đang rất vội

phải đi ngay, con có thể nói chính xác cho bố biết luôn : đã lấy những hạt đậu xanh này ở đâu không ?

Vừa nói, bố Minh vừa lấy trong túi ra cái gói nhỏ, mở để trên bàn, bên trong vẫn còn nguyên mấy hạt đậu xanh ông đã trộm lấy hôm trước của cậu con, cười bảo :

- Chính ra, bố không hề có ý định tìm hiểu mấy hạt đậu này. Song thú thực, bố cũng có tính tò mò giống con, hơn nữa bố đã theo dõi kết quả cuộc thí nghiệm ở chuồng gà của con, nên mới quyết định mang đậu đi xét nghiệm, thật không ngờ, đó chính lại là những hạt đậu bố đang cần tìm...

- Ô ! Thế bố cũng đang tìm thật à ?...

- Đúng, chính vì thế bố mới muốn hỏi : Con đã lấy những hạt đậu ấy ở đâu ? Phải nói thật chính xác, vì đây là một vụ án rất quan trọng...

Nghe bố nói những hạt đậu liên quan đến một vụ án quan trọng, Minh "tổ cú" biết không thể quanh co giấu giếm bố được nữa. Vì bố có muốn biết, cũng là để phục vụ cho công tác phá án, hết như mục đích của nhóm đặc nhiệm C21 các cậu cơ mà. Nhưng Minh "tổ cú" cũng chẳng vừa, cậu nghĩ ngay đến việc tranh thủ... khai thác tin tức từ... bố, nên lễ phép nói :

- Vâng, con sẽ nói cho bố biết sự thật những hạt đậu đó ở đâu... Nhưng, bố phải

hứa sẽ kể cho con nghe vụ án của bố như thế nào nhé. Bố cứ yên tâm, chúng con không bao giờ làm lộ bí mật đâu...

Bố Minh ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu nói :

- Đương nhiên là bố rất tin các con, nhất là chuyện giữ bí mật, thì lại càng yên tâm nữa. Được, bố sẽ kể cho các con vụ án này. Song, bố cũng nói trước, thủ phạm rất nham hiểm và tàn ác, có tổ chức tinh vi và chặt chẽ, các con không dễ gì đương đầu được với chúng đâu. Cho nên, trong vụ này, nếu quả thật các con muốn tham gia giúp đỡ các chú công an, thì nhất nhất mỗi hành động, kế hoạch đều phải báo cáo được, thông qua, đồng ý mới được thực hiện. Tuyệt đối không được tự ý làm điều gì, bởi nếu không cẩn nhắc, chỉ một sơ suất nhỏ sẽ chỉ gây thêm khó khăn cho công tác phá án mà thôi, con có đồng ý thế không ?

Thật là oái oăm, "tổ cú" toan tính nước ra điều kiện cho bố, ai ngờ lại bị bố "ra điều kiện" lại, không còn cách nào kỳ kèo thêm được nữa; cậu ta đành phải đồng ý với thỏa thuận của bố và bình tĩnh kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện xuất xứ của những hạt đậu xanh, từ cái chết của con chim trắng Seagames nhà Sơn "sọ", cho đến các cuộc phẫu thuật, thí nghiệm của mình. Duy chỉ có kế hoạch của lần thí nghiệm lát nữa của

nhóm, là cậu không hề dả động tới. Bởi Minh nghĩ : như thế là mình đã nói hết theo yêu cầu của bố, chẳng giấu giếm điều gì. Còn công việc tiếp theo, lại thuộc về bí mật của cả nhóm, cá nhân cậu không được phép nói ra khi chưa có sự nhất trí của nhóm.

Nghe cậu con trai kể xong, bố Minh gạt gạt đầu, trầm ngâm nhìn xuống mặt bàn, nơi để tờ giấy nhỏ gói mấy hạt đậu mà ông vừa mang về, chậm rãi nói, như với chính mình :

- Như vậy, thủ phạm đã sơ ý hong hoặc phơi chỗ đậu xanh ngoài ban công hay trên nóc nhà. Chim bồ câu đi kiếm ăn đã ăn phải, say chất độc mà chết... Có nghĩa là... gói ma túy chúng giấu trong đậu xanh bị bung vỡ, nhiễm vào hạt đậu... Đúng ! Chỉ có thể như thế...

Thấy bố cứ lẩm nhẩm nói một mình, Minh "tổ cú" sốt ruột :

- Bố nói cái gì thế ?... Con đã kể hết cho bố nghe rồi, bây giờ bố cũng nói cho con biết đi, những hạt đậu ấy liên quan đến vụ án bố đang tìm như thế nào ạ ?

Bố Minh mãi đuổi theo luồng suy nghĩ của mình, nghe cậu con hỏi mới chợt nhớ ra. Ông tóm tắt kể lại vụ án mà chính ông và đồng đội đang quan tâm theo dõi và tìm dấu vết, nhưng chưa thu được kết quả gì, tình cờ, những hạt đậu xanh lấy được trong cái



mề chim của Minh lại hé mở cho chuyên án những tia sáng đầu tiên. Đại ý như sau :

Một tuần lễ trước đây, đội cảnh sát hình sự công an phường nhận được tin báo từ cơ sở : một đối tượng chuyên chở ma túy đã thoát khỏi lực lượng phát hiện và truy đuổi của cảnh sát giao thông bằng xe máy phân khối lớn, sau khi rẽ vào địa bàn khu tập thể thì mất hút, không thấy ra nữa. Theo báo cáo của tổ tuần tra đuổi bắt hôm ấy, đối tượng cất giấu ma túy trong những bao đậu xanh chở sau xe, khi bị giữ lại phát hiện, đã nhân lúc sơ hở (mặc dù xe bị rút chìa khóa) đã nối điện bằng một công tắc tự tạo riêng. nổ máy phóng xe tẩu thoát.

Bố Minh nhú mày kết luận :

- Như vậy, những hạt đậu trong nê chim mà con lấy được đã phần nào khẳng định nguồn tin trên là đúng. Loại trừ khả năng con chim đi kiếm ăn quá xa (mà khả năng này, theo bố, đối với loài bồ câu nuôi ở gia đình, được cho ăn thường xuyên và đều đặn, không mấy khi xảy ra), thì công việc còn lại của vụ án là : xác định cự ly bán kính kiếm ăn của chú chim, sau đó, khoanh vùng rà soát để sàng lọc, tìm ra địa điểm tàng trữ ma túy - chính là nơi mà con bồ câu nhà bạn Sơn đã ăn đậu xanh ở đấy...

- Ôi ! Tuyệt vời. Đúng quá, đúng như chúng con dự đoán ! - Minh "tổ cú" không kiềm chế nổi, bật reo lên trước bố.

Bố Minh ngạc nhiên :

- Sao ? Các con dự đoán thế nào ?

- Nghĩa là chỉ còn xác định cự ly con Seagames đã ăn để tìm ra địa chỉ của những hạt đậu, cũng có nghĩa là tìm ra nơi có kẻ tàng trữ ma túy, nhưng phải sau khi biết kết quả thí nghiệm đã...

Quá vui và bốc đồng, Minh "tổ cú" tổng tộc nói lộ hết cả kế hoạch của nhóm mà trước đây cậu định giấu, khi chợt nhớ ra, cậu lấy tay che miệng, chẳng biết xử trí ra sao. Còn bố Minh, mắt ông sáng lên, chăm chú nhìn cậu con trai, hỏi ngay :

- Các con định làm thí nghiệm à, thí nghiệm như thế nào ? Có thể cho bố biết được không ?

- Bí mật ! Con không thể nói được... Nhưng bố cứ yên tâm, nếu có kết quả, chúng con sẽ báo cho bố biết ngay. Phải để cho chúng con tiến hành xong đã. Nguyên tắc mà...

Biết không thể "khai thác" gì được thêm ở cậu con và các bạn nó, ông vốn biết tính Minh, vả lại, ông cũng muốn tôn trọng công việc của bọn trẻ, bố Minh không hỏi gì thêm nữa, ông vội vã chia tay cậu cả. Trước khi

đi, ông vô vai con trai, hết như một đồng sự thân mật :

- Bố rất hy vọng ở các con - những chiến sĩ đặc nhiệm tương lai. Chúc các con thành công. Tìm ra được điều gì hoặc có gì khó khăn cần giúp đỡ, điện ngay cho bố nhé !

*

Hơn một tiếng đồng hồ sau, đúng giờ đã hẹn, cả nhóm đã có mặt đầy đủ ở nhà Minh, chuẩn bị thực hiện cuộc thí nghiệm. Ghế, bàn được kê sát hết vào tường như chuẩn bị làm sinh nhật. Giữa nhà để cái lồng chim, các trình sát ngồi xung quanh, anh nào cũng cầm sổ, bút. Sáng "lợn" và Quang "sọt" còn mang theo cả một gói "đậu phộng chiên tôm" và bịch "bắp rang bơ", hình như chỉ đợi cuộc thí nghiệm bắt đầu là mở ra chén. Bé Long, được lệnh của ông anh "chỉ ngồi yên ở góc học tập, không được vào", lại nhìn thấy có cái lồng chim bỏ câu, le te thóc mách :

- Được nhé, các anh làm thịt chim ăn liên hoan, em về mách bố cho mà xem...

Minh bật cười, đang không biết nói sao thì Sáng "lợn" đùa trêu :

- Bé Long cứ yên chí, tụi anh không quên bé đâu. Làm thịt xong, thể nào mọi người cũng phân bé cái đùi. Được chưa.

Bé Long đành miễn cưỡng, phụng phịu đi vào góc học tập, vừa đi vừa nói :

- Em ứ thềm ăn thịt chim ! Nhất định bố về em sẽ mách đấy...

Cả bọn nhìn Minh, còn cậu "tổ cú" nhà ta thì mồm mỉm, cười xua tay :

- Các cậu yên tâm, đừng lo lắng gì cả. Đằng nào thì kết quả của cuộc thí nghiệm này cũng được chúng mình báo cáo với các chú công an cơ mà. Chủ yếu tớ muốn bé Long ra ngoài, không phải vì giấu cuộc thí nghiệm, mà vì... (Minh nhìn ra phòng trong, bé Long đã khép cửa kín, cậu ta hạ giọng, nói nhỏ hơn)... tớ muốn thông báo cho các cậu biết một tin quan trọng, có liên quan đến những hạt đậu độc và cuộc thí nghiệm tối nay của chúng ta...

Rồi Minh "tổ cú" truyền đạt lại toàn bộ câu chuyện đã nghe được của bố lúc nãy - Vụ chuyên chở ma túy bị bại lộ, thủ phạm đã tẩu thoát - và đang lẩn trốn ngay trong địa bàn của khu tập thể này. Cậu cũng không quên hãnh diện nói rằng : phán đoán và kế hoạch tiến hành thí nghiệm để xác định cự ly kiểm ăn của loài chim, mà các cậu sắp làm hoàn toàn trùng khớp với suy luận và dự đoán của các chú công an. (Vì muốn

nâng tâm "công trạng" của nhóm lên, Minh không muốn nói với các bạn là cá nhân bố mình. Vì cậu nghĩ, như thế cũng chẳng sai cơ mà, gọi là "bố" hay "các chú công an" thì cũng thế cả, khác gì !).

Nghe Minh nói xong, các trinh sát tí hon hứng khởi hẳn lên. Khí thế sốt sắng và sẵn sàng lắm. Chẳng hiểu ghi gì, mà thấy Tùng "khểnh" cầm đầu viết lia lịa vào sổ tay, chữ đặc kín mấy trang. Sáng và Quang, tuy mồm nhai đậu phộng liên tục, nhưng đến lúc này cũng quên cả nuốt nốt miếng dở, há hốc mồm nhìn nhau. Sơn "sọ" và Sơn "mặt già" - cặp trinh sát vừa đi với nhau vụ trước, cũng tròn mắt chăm chú lắng nghe. Nhất là võ sư Sơn "sọ", cậu không thể ngờ được rằng cái chết của con bồ câu nhà mình lại là đầu mối quan trọng của vụ án đặc biệt này. Tự trung, không thể tả được tâm trạng của các trinh sát đặc nhiệm tí hon lúc này. Có điều gì nữa như mừng rỡ, sung sướng vì sắp được tham gia vào điều tra vụ án của các chú công an hẳn hoi, nhưng khuôn mặt các cậu cũng nửa như lộ vẻ nghiêm trọng, lo âu, pha đôi nét hồi hộp nữa.

Phá tan bầu không khí tĩnh lặng giây lát, Tùng "khểnh" lên tiếng tếu táo mà nghiêm túc :

- Các cậu làm sao mà cứ nghệt như mất số gạo thề. Việc đã rõ ràng đến như vậy, đúng như mục đích cuộc thí nghiệm tối nay mà mình đã vạch ra từ chiều, chứ có gì mới mẻ lắm đâu mà cậu nào cậu ấy cứ ngơ ngác như vừa nghe chuyện cổ tích không bằng. Chẳng qua, hình ảnh cái thằng đi xe phân khối lớn, dám tẩu thoát khỏi tổ tuần tra của công an làm các cậu hơi hải chứ gì ? Tớ biết tông, thế mà cũng đòi có gan đặc nhiệm hình sự. Xấu hổ !...

- Hải quái gì ! - Sáng "lợn" phản đối ngay - xoàng xoàng võ nghệ như tớ, chứ chưa nói đến sự phụ "sọ", cũng còn chẳng coi là gì, làm sao mà phải sợ...

- Đúng đấy. Cậu Sáng nói đúng - Sơn "sọ" tiếp ngay - Tiếp xúc với vụ án đối tượng khá lớn, tớ lại khoái hơn cơ. Vì nếu có phải "ra đòn", mình đỡ phải nương tay, kìm chân, khó chịu lắm. Nhưng quả là, tớ lo là lo liệu cái thí nghiệm với con chim vừa mua theo sáng kiến của Tùng, có mang lại kết quả gì không đây. Bởi nếu đến bước này mà chúng mình bế tắc, thì coi như đi tong hết : Mấy hạt đậu, con chim, cùng cả nguồn tin của bố cậu Minh vừa cho biết... sẽ chẳng còn có ý nghĩa gì hết !

- Thôi, các cậu cứ hay dài dòng quá, - Sáng hấp tấp cắt lời Sơn "sọ" - kết quả hay không kết quả, ý nghĩa hay không ý nghĩa,

thì cứ làm đã mới biết, chứ cứ ngồi bình phẩm thế này, có mà đến tết cũng chẳng thêm được điều gì. Chúng mình đã thống nhất tập hợp ở đây là để làm thí nghiệm, vậy tớ đề nghị tiến hành ngay đi. Bàn bạc sau !

- Nhất trí ! Nhất trí. Bắt đầu luôn đi - cả bọn hòa theo.

Và, cuộc thí nghiệm đến lúc này mới thực sự bắt đầu.

*

Minh "tổ cú" để đĩa hạt đậu xuống đất, hạ cái đèn bàn có chao soi úp gọn cái lồng chim. Chiếc đồng hồ báo thức cũng được để ngay bên cạnh. Con chim đói và khá dữ tợn, gặp ánh sáng đèn cứ quay đầu chạy quanh các góc lồng, thỉnh thoảng lại mổ rìa mấy thanh nan như dọa dẫm các trinh sát. Đợi cho kim giây đồng hồ chỉ đúng số 12, Minh "tổ cú" cẩn thận nhắc các bạn :

- Tất cả chú ý theo dõi đồng hồ nhé, chỉ tính từ lúc con chim bắt đầu ăn đậu thôi. Chuẩn bị này... Một... hai... ba...

Đĩa đậu được Minh đẩy vào sát bên lồng chim, sáu cậu trinh sát ngồi quây tròn xung quanh như ôm lấy cái lồng. Con chim thấy

đồng người, ngơ ngác nhìn mà chưa dám ăn. Tất cả như nín thở theo dõi, hồi hộp. Bỗng con chim đứng xoạc chân, một cục... phân trắng rơi xuống nền nhà. Sáng "lợn" ha ha cười phá lên :

- Chỉ khổ cu "tổ cú" lát nữa quét lau nhà thôi. Đấy, các cậu xem, đó cũng là một chứng minh "hình thức và nội dung" liên quan với nhau thế nào. Chú chim ra vẻ hùng dũng thế, khua khoắng mổ miếc loạn xạ, mà bây giờ, sợ vãi... tè ra kia kia... Nhưng sao nó vẫn không ăn nhỉ ?...

Tùng "khềnh" bảo cả bọn :

- Lùi ra, lùi xa ra, tớ đề nghị các cậu ngồi xa mà quan sát. Làm nó sợ vãi cứt ra thế kia còn dám ăn gì nữa. Ngay đến như cậu Sáng, ngồi ăn quả mà có đến mười mấy con mắt cứ chăm chăm nhìn... mờm, thì dù là "siêu hẩu đói" cũng đổ nuốt nổi...

Nghe có lý, cả bọn xích xa cái lồng chim. Sáng "lợn" bị "chọc" một vố tức lắm, đang nghĩ cách "trả đũa", thì kìa, con chim bắt đầu chúi mỏ xuống đĩa đậu, mổ lấy mổ để. Sơn "mặt già" xem đồng hồ điện tử trên tay: "Bảy giờ ba mươi sáu phút !". Chỉ một loáng, con chim ăn hết đĩa đậu. Mười hai con mắt nhìn xoáy vào cái lồng, theo dõi từng cử động của chú chim bồ câu vô tư và tội nghiệp, anh nào cũng sẵn sàng sổ bút bên chiếc đồng hồ báo thức, mà lúc này

tiếng "tích-tắc" bỗng gõ to kỳ lạ. Không khí hồi hộp đến nghẹt thở...

Con chim ăn hết đĩa đậu, thò mỏ vào bát nước Minh "tổ cú" đã để sẵn, uống liên hồi. Nó vẩy mỏ, quay tròn quanh lồng như muốn tìm lối ra, đầu liên tục ngoắc vào từng lỗ nan mắt cáo... Bỗng nó khuyu chân, đứng lên sập xuống đến mấy lần, cánh vỗ liên một thôi, rồi xõa ra, đầu ngoẹo gập, mắt dờ dẩn, chớp chớp, sau đó nhắm nghiền lại, nằm bẹp xuống, chân giãy đạp mấy cái, và bất động. Con chim đã chết!

Chẳng ai bảo ai, cả sáu trinh sát cùng dán mắt vào mặt đồng hồ, nhất loạt ghi : "Bảy giờ 38 phút 5 giây!".

Ngay sau đó, một tiếng gõ to kỳ lạ lại vang lên. Con chim đã chết! Nó nằm bẹp xuống, chân giãy đạp mấy cái, và bất động. Con chim đã chết!

QUYẾT ĐỊNH "LÊN LÚT" GIÚP... CÁC CHÚ CÔNG AN

Như vậy là chỉ 2 phút 5 giây đồng hồ sau khi ăn những hạt đậu xanh, con chim đã bị nhiễm độc và không còn đủ sức để sống nữa. Cuộc thí nghiệm theo sáng kiến của Tùng "khếnh" có thể coi đã thành công. Việc tiếp theo phải làm của các trinh sát đặc nhiệm là phán đoán và truy tìm địa chỉ của những hạt đậu bí hiểm kia.

Tạm mang cái lồng có xác con bồ câu ra bếp, các trinh sát mỗi người một tay quét lau nhà cửa sạch sẽ đầu đấy, thu dọn giúp Minh "tổ cú" rồi nhanh chóng trở lại quanh bàn, bắt đầu cuộc thảo luận kết quả thí nghiệm vừa thu được.

Tùng "khếnh" cẩn thận bảo Minh :

- Cậu kiểm tra lại lần nữa đi, xem con chim đã chết hẳn chưa ?

Minh "tổ cú" ra bếp, kéo xác chú bồ câu ra khỏi lồng, áp tai vào ức nó nghe. Tim con chim đã ngừng đập, người nó đã bất đầu cứng đờ, Minh toan quay vào nhà, thì đã

thấy Sáng "lợn" đứng sau lưng, đập nhẹ tay vào vai Minh, thầm thì :

- Nhà cậu có gạo nếp không ?

- Có, nhưng để làm gì mới được cơ chứ ?

- Bây giờ thế này nhé, các cậu cứ vào hộp, tớ chỉ vào sau độ 5 phút thôi. Lấy cho tớ khoảng nửa bát gạo...

- Làm gì ?...

- Tớ thịt chim, làm nồi cháo bồi dưỡng cả bọn. Lát nữa hộp xong mỗi thằng một tô, gọi là bù đắp năng lượng cho cuộc thi nghiệm.

- Cậu điên à ? Muốn chết cả hay sao ? Ban nãy vừa nói : chó dại, người ăn thịt chó cũng bị lên cơn. Con chim này ngộ độc, chết ngay, ăn thịt nó có mà cả bọn... đi Văn Điển lập tức. Bỏ ngay cái ý định ngu ngốc ấy đi...

Sáng "lợn" nuốt nước miếng, gãi đầu gãi tai vẻ tiếc rẻ :

- À... ừ... nhỉ, hoài của con chim, cũng phải được ngót nửa cân thịt, nồi cháo sáu đứa vừa xoắn... Nhưng mà này, tớ sẽ ninh thật như cơ mà, chắc là chẳng còn độc nữa đâu...

Vừa đi vào, để Sáng vẫn lảng nhảng theo sau, Minh vừa nói :

- Cậu lấy gì để bảo đảm chắc chắn điều đó ? Hay để đến lúc xe cấp cứu đến rồi mới lại bảo "tớ cứ tưởng"... Thôi "tối" đi ! Đúng là cái dân "hầu ăn"...

Tùng "khềnh" nghe thấy thế, lại được dịp công kích cu "lợn" :

- Ha... ha, tưởng cậu Sáng theo ra làm gì, biết ngay mà, chỉ tán ăn là giỏi. Sáng kiến cũng hay đấy ! Tớ đề nghị cậu Minh cứ lấy gạo cho cậu ta nấu, đủ 6 suất. Cách bảo đảm tốt nhất là lúc nào cháo chín, để cậu Sáng "tiên phong chén trước, cử một cậu ngồi sẵn bên máy điện thoại. Nếu cu "lợn"... xiu, thì gọi xe cấp cứu ngay, cấp cứu bây giờ nhanh lắm, chỉ 6-7 phút tới liền, cẳng cậu ta đến bệnh viện, rửa cái ruột là xong, còn nếu Sáng vẫn... sống nhăn, thì ta cùng... a lẽ... húp !

Sơn "mặt già" vốn nhất, nghe cu "khềnh" đùa, tưởng thật, bĩu môi :

- Tớ ứ vào ăn đầu, oan gia có ngày ! Lúc nãy cậu Quang chẳng nói "ngộ độc còn tùy vào cả thể chất, tình trạng sức khỏe, sức đề kháng của từng con chim, con gà..." là gì. Với người cũng thế thôi. Nhờ cu Sáng khỏe, không bị sao, nhưng cậu khác ăn vào... nghèo củ tỏi thì sao. Tớ chẳng dại...

Cả bọn cười rộ lên trước ý kiến thật thà của "mặt già". Cái thằng, mặt mũi nhăn nhoe là thế mà tính tình đến ngây thơ, dễ tin. Minh "tổ cú" trở lại vấn đề :

- Thôi, không bàn chuyện tôm cháo gì nữa. Lát nữa xong việc, cậu nào đói, tớ đãi gói mì tôm rồi về đi ngủ. Chứ, thịt chim... tù

mù lẩm. Ăn xong bát cháo cậu Sáng lại "ngủ" luôn thì tụi tớ khóc hết nước mắt mất... Ta trở lại bàn việc tiếp theo nhé. Tớ vừa xem lại, con chim thực sự cứng đờ rồi !...

Ngừng một lát, Minh nói tiếp :

- Bây giờ, các cậu cho ý kiến suy đoán địa chỉ những hạt đậu qua kết quả vừa thí nghiệm. Đề nghị, ngoài ghi chép riêng vào sổ tay, cậu Sơn "sọ" ghi biên bản cuộc họp chuyên án. Đặt tên là gì nhỉ ?...

Tùng "khềnh" láu lỉnh và nhanh nhẩu :

- Gọi là chuyên án "*Đòi cháo chim đậu xanh*", để ghi nhớ quả liều chết vì... ăn của Sáng "lợn" hôm nay !...

- Tớ đề nghị phát biểu nghiêm chỉnh, thời gian gấp lắm rồi, vụ án này các chú công an còn rất quan tâm đến cơ mà...

Tùng vẫn nhẩn nha :

- Tớ nói nghiêm chỉnh đấy chứ ! "*Đòi cháo chim đậu xanh*", viết tắt là ĐCCĐX - cũng có nghĩa là "Địa chỉ có đậu xanh", đúng không ? Để bảo đảm bí mật mà...

Tất cả vỗ tay "Nhất trí" với cái tên của chuyên án mới. Sơn "sọ" ghi vào biên bản. Còn Sáng "lợn" mặt đỏ bừng, ầm ục lẩm. Nó nghĩ bụng : "Thế là thua nó 2-0 rồi. Chú còi mà cái đầu giỏi bơi bác, chằm chọc dễ sợ. Hãy đợi đấy !".

Minh "tổ cú" tiếp :

- Theo tớ, trước hết thì Tùng "khềnh" - người đề ra cuộc thí nghiệm này, phát biểu ý kiến trước. Đúng sai thế nào, sau đó bỏ sung...

Tùng "khềnh" đứng lên, không giở sổ như mọi khi, mà lấy trong túi ra một tờ giấy đã viết sẵn từ bao giờ, dáng vẻ trịnh trọng lắm, nhưng vẫn chưa hết tếu :

- Trong "Tam quốc diễn nghĩa", đánh trận Xích Bích, Khổng Minh - Gia Cát Lượng dặn Triệu Tử Long đến ngày ấy, giờ ấy... chèo thuyền ra đón, chắc các cậu còn nhớ. Giờ tớ cũng vậy, mọi kết quả đã được ghi sẵn đây rồi. Đọc các cậu nghe nhé...

Ngừng lại một chút như để tôn thêm tầm quan trọng và hấp dẫn của điều mình sắp nói, cu "khềnh" hèm giọng đọc :

- Tốc độ bay trung bình của chim bồ câu là 25 ki-lô-mét một giờ - (theo một bài báo tớ đã được xem) - Một giờ có 60 phút như chúng ta đã biết, như vậy, theo bảng chia sẵn của tớ làm đây : 10 phút chim bay được 4.166 mét; 1 phút bay được 416 mét; nửa phút - tức 30 giây bay 208 mét; một phần tư phút (15 giây) bay được 104 mét, v.v... Tính theo bảng này, tớ suy luận, từ lúc con chim nhà Sơn "sọ" ăn đậu xong, vỗ cánh bay về nhà (cứ cho là khả năng tới nhà vài giây thì xỉu chết) cũng tương đương với thời gian con chim thí nghiệm của ta chết sau

khi ăn đậu - là 2 phút 5 giây. Tra theo bảng chia sẵn, ta được biết, trong 2 phút 5 giây chim bồ câu có thể bay được... 832 cộng với 34 mét bằng 866 mét. Tất nhiên, đây chỉ là con số tương đối, không thể chính xác hoàn toàn... Nhưng theo tớ, qua kết quả cuộc thí nghiệm vừa xong, ta có thể tạm thời kết luận : nơi có những hạt đậu xanh độc chỉ cách nhà Sơn "sợ" trên dưới 800 mét, hay nói đúng hơn, nếu lấy nhà Sơn "sợ" làm tâm đường tròn, thì địa chỉ những hạt đậu - tức là nơi tàng trữ nó - chỉ trong vòng bán kính 800m mà thôi...

Cả bọn im lặng nghe Tùng trình bày từ nãy, càng nghe càng thấy chú "út" quả là tính toán kỹ càng và khoa học, rành mạch ra phết, chẳng có lý nào để mà phản bác nổi nữa. Minh "tổ cú" gật gù :

- Tớ công nhận, cậu Tùng suy luận như vậy là đúng. Bởi chính công an (Minh tránh không nói đến bố) cũng đã cho biết là kẻ chôn đậu xanh đi vào khu tập thể của mình, rồi biến mất cơ mà. Thí nghiệm này chỉ xác định nguồn tin ấy là đúng. Ngoài ra, vẫn chưa có căn cứ để kết luận được "Địa chỉ" những hạt đậu kia...

Tùng nhíu mày cãi luôn :

- Sao lại không có căn cứ ? Chẳng lẽ cậu nói thế có nghĩa là cuộc thí nghiệm vừa rồi

vô ích ư ? Đúng là trận bày ra rồi, chỉ việc đánh mà còn không biết đường...

- Thế cậu bảo thí nghiệm vừa rồi có lợi gì nào ?

- Trời đất ơi ! Thế cũng đòi là cán sự toán học, mọi việc đã rành rành ra đấy mà còn hỏi ! Này nhé, khu tập thể của mình rộng hàng chục cây số vuông, nếu không có thí nghiệm vừa rồi để khoanh vùng cự ly điều tra, thì có mà tung cả... đại đội trinh sát đi theo dõi toàn bộ khu tập thể này, đến tết cũng chẳng tìm ra... Song, nhờ có thí nghiệm, mình đã có thể loại trừ bớt được các khu vực ngoài bán kính 800m, chỉ tập trung rà soát trong phạm vi đường tròn có tâm điểm là nhà Sơn "sợ", đấy không là "căn cứ" thì là cái gì hả nhà toán học ?

Bị Tùng "khển" lý lẽ chất vấn, Minh đỏ hết cả hai tai. Tình thực, nó đang mải nghĩ cách điều tra nhà nào có đậu xanh, mà khó quá... Minh gãi gãi gáy, gật gật đầu :

- À, à... ừ, chính chiều nay tớ cũng đã tính đến công thức này : "Tốc độ nhân với thời gian ra quãng đường", thế mà lại quên mất ! Đầu óc mụ mẫm quá... Bây giờ, các cậu cho ý kiến tiếp, ta sẽ làm cách nào để rà soát trong cái vòng tròn mà cậu Tùng vừa nói đây ?

Sơn "sợ" bây giờ mới phát biểu :

- Lọc lại toàn bộ vấn đề của vụ này, tính cả những chi tiết bố cậu Minh đã cho biết, tố tưởng tượng và phán đoán thế này : Tên đi xe máy chở những bao đậu xanh, nhưng vì những bao đậu có giấu ma túy bên trong - điều này chính các chú công an được cơ sở báo - nên đã hoảng sợ khi bị kiểm tra, thừa cơ tẩu thoát. Trên đường tháo chạy, vì quá vội vàng, hoặc do va đập, ngã xe, nên một gói ma túy nào đó trong bao đậu bục vỡ, chất ma túy ngấm trộn vào đậu xanh. Khi tới nhà, nó mở ra để lấy ma túy tẩu tán hoặc cất giấu, thì mới biết. Vì tiếc của, các cậu đều biết nếu là ma túy thật thì rất đắt, nên nó đã đổ đậu xanh ra mẹt sàng xảy, chọn để gom lại chỗ ma túy lẫn trong đậu. Sau đó kẻ buôn lậu đã mang đậu xanh ra hong, phơi ở một chỗ nào đó, ví dụ như ban công hoặc sân thượng, mái nhà... Và con Seagames nhà tớ đã vô tình đậu xuống ăn phải.

Nghe đến đây, Minh "tổ cú" mới nhớ ra, khi kể lại tình tiết của vụ án bố nói cho các bạn nghe, cậu đã không nói đến chi tiết này - những điều bố lắm bầm một mình mà cậu nghe được, cũng đúng như phán đoán vừa rồi của Sơn "sợ". Khá, khá thật ! Tay cán sự văn học tưởng chỉ văn hay chữ tốt, giỏi võ, ai ngờ cũng có năng khiếu hình sự đấy chứ. Riêng về điểm này, quả là trình sát của

nhóm đặc nhiệm các cậu có kém gì công an đâu !

Sơn "mặt già" giờ số, giờ tay xin nói :

- Tớ đồng ý với phán đoán của cậu Sơn "sợ", rất hợp lý và có trình tự, thuyết phục. Nhưng... có một điểm cần xem xét lại : Theo bố cậu Minh kể, thì vụ xe máy chở đậu xanh giấu ma túy đã xảy ra một tuần trước đây rồi. Vậy tại sao đến hôm qua con chim mới ăn phải đậu và chết ?

Tùng "khềnh" lại tiếp ngay, bao giờ nó cũng là đùa ngři và đối đáp nhanh nhất :

- Tại sao cậu lại cứ thắc mắc và đặt câu hỏi không phục vụ gì cho công tác phá án cả ! Chỉ cần biết : có tên buôn lậu ma túy giấu trong đậu xanh khi chuyên chở, và con chim đã ăn phải đậu rồi chết, khám nghiệm hạt đậu trong mề chim thấy có chất ma túy... thế là đủ kết luận rồi. Còn tại sao một tuần sau con chim nhà Sơn "sợ" mới chết, thì có đến hàng... ti ti câu trả lời, do nhiều khả năng khác nhau, chẳng hạn : thủ phạm một tuần sau mới phơi đậu; con chim hôm ấy mới kiếm ăn gần đấy; rồi tên buôn lậu bị ngã đau chân, bị ốm, đau bụng, tào tháo đuổi... vân vân, vô vãn giả thuyết. Hay cứ cường điệu là một tháng sau con chim trắng nhà cậu Sơn "sợ" mới chết, thì cũng thế thôi, chẳng có gì phải thắc mắc cả. Có khi lại càng mừng là đằng khác, vì như vậy nghĩa

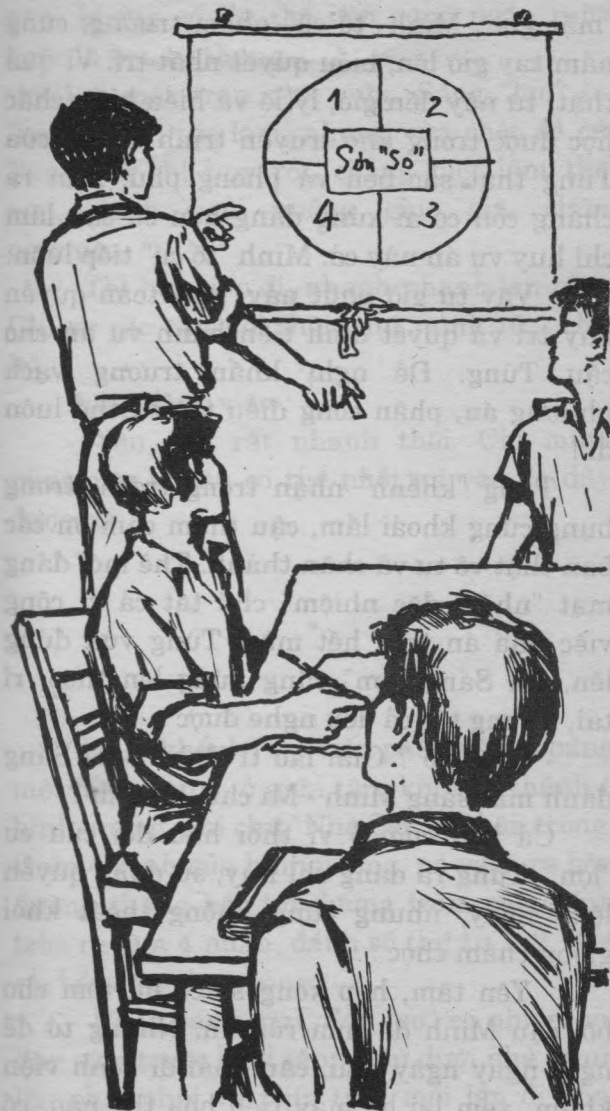
là : những hạt đậu xanh - tang vật của vụ án vẫn còn đấy...

Ngừng một lát, Tùng "khểnh" tiếp :

- Mà tớ nói các cậu nghe, chẳng qua là tên buôn lậu ma túy này chủ quan và sơ hở đấy thôi. Hắn không hề nghĩ những hạt đậu xanh ấy đã bị nhiễm ma túy, cũng không thể ngờ được lại có con chim bay đến ăn, nên chúng mình mới có được kết quả như hôm nay. Chứ nói thật, bọn buôn lậu - như bố cậu Minh đã nói đấy - quý quyết và ranh ma lắm, nếu nó biết được đậu xanh đã bị nhiễm ma túy, thì chắc chắn đã tìm cách tiêu hủy để phi tang rồi. Đây cũng là một điều nhắc nhở tất cả chúng ta trong vụ án này : phải tuyệt đối giữ bí mật trong điều tra, theo dõi, tránh đánh "động" để chúng phi tang thì mình hết chứng cứ kết tội và bắt bọn nó được !

Quang "sọt", Sáng "lợn" cùng vỗ tay tán phục cu "khểnh" không giấu giếm, cả hai đề nghị :

- Chúng tớ hoàn toàn nhất trí ý kiến Tùng "khểnh". Cậu ấy hình như đã nghiên cứu vụ này từ trước rồi thì phải, nên phán đoán và suy luận rất tuyệt vời và có lý. Đề nghị, cậu Tùng làm chỉ huy trưởng chuyên án này, các cậu có đồng ý không ? Cho biểu quyết ?



Trừ Tùng, còn tất cả, cả Sơn "sợ", Sơn "mặt già", Minh "tổ cú" nhóm trưởng, cùng nắm tay giờ lên, biểu quyết nhất trí. Vì quả thật, từ nãy đến giờ, lý lẽ và hiểu biết (chắc học được trong kho truyện trinh thám) của Tùng thật sắc bén và phong phú, xem ra chẳng còn có ai xứng đáng hơn cu cậu làm chỉ huy vụ án này cả. Minh "tổ cú" tiếp luôn:

- Vậy từ giờ phút này, giao toàn quyền duy trì và quyết định tiến hành vụ án cho cậu Tùng. Đề nghị khẩn trương vạch phương án, phân công điều tra cụ thể luôn đi!

Tùng "khểnh" nhận trọng trách, trong bụng cũng khoái lắm, cậu thầm cảm ơn các bạn thật vô tư và chân thành. Thế mới đáng mặt "nhóm đặc nhiệm" chứ tất cả vì công việc phá án trên hết mà! Tùng vừa đứng lên, thì Sáng "lợn" cũng đứng lên theo, ỉ tai, nhưng tất cả đều nghe được:

- Giải lao? Giải lao tí chứ? - rồi Sáng đánh mắt sang Minh - Mì chứ, mì tôm?

Cả bọn cười ồ vì thói háu đói của cu "lợn". Tùng ra dáng chỉ huy, sử dụng quyền lệnh ngay, nhưng cũng không thoát khỏi giọng châm chọc:

- Yên tâm, hợp xong sẽ có mì tôm cho bố, cậu Minh đã hứa rồi mà. Nhưng tớ đề nghị ngay ngày mai, cậu phải đi bệnh viện khám, xem lại bộ máy tiêu hóa thế nào, có

thể dạ dày có tốc độ co bóp nhanh quá cũng nên, không có thì thể nào cũng ngăn ruột hoặc là bao tử thủng...

Lại một trận cười nữa. Sáng "lợn" bị "bã-không", tức lắm, nhưng vừa chót đề cử Tùng lên chỉ huy rồi, chẳng biết làm thế nào, đành ngồi xuống giục già, chữa ngược:

- Thì hợp tiếp đi, nhanh nhanh lên nhé. Chỉ sợ các cậu đói thôi, chứ mình tớ... chả lo!...

Tùng động viên:

- Yên chí, rất nhanh thôi. Chỉ mười phút nữa là cậu có thể nhồi mì vào dạ dày được rồi...

*

Tùng "khểnh" lấy viên phấn vẽ lên bảng một đường tròn, ở giữa tâm khoanh thành ô hình vuông, ghi chữ "Nhà Sơn sợ" bên trong. Giữa 4 cạnh của hình vuông, nó vạch ra bốn đường thẳng kéo tới đường tròn, chia hình tròn ra làm 4 phần, đánh số thứ tự 1, 2, 3, 4 rồi bắt đầu phân công:

- Ngay sáng mai, Sơn "sợ" có nhiệm vụ dậy sớm trước buổi tập, đi từ dưới nhà mình lên phía phải và phía trái, mỗi lần đi phải

đếm bước chân, ước mỗi bước chừng 1 mét. Bao giờ đếm đủ 800 bước thì dừng lại, ghi nhớ cột mốc, lúc quay về có thể tùy địa hình mà tính để mọi người dễ nhớ : ví dụ qua bao nhiêu cột đèn, bao nhiêu dãy nhà - lấy những vật có khoảng cách cố định cho chính xác. Sau đó cả nhóm sẽ gặp nhau ngoài sân bóng nhận nhiệm vụ... Đã có đầy đủ kế hoạch, phương án sẵn rồi...

Sáng hôm sau, giờ tập võ, mọi người ra đã thấy Sơn "sọ" ngồi đấy từ bao giờ. Nó đang hí hoáy ghi chép vào cuốn sổ để trên đầu gối. Thấy cả bọn đã có mặt đủ, Sơn "sọ" báo cáo luôn :

- Từ dưới nhà tổ, bước đủ 800 bước về phía trái ra trục đường quốc lộ, thì tới đứng đầu khu A, cách dãy bách hóa của khu một con đường; còn về phía phải, bước thứ 800 qua nhà Sơn "mặt già" một dãy nữa, ngay trước cửa trường tiểu học. Ngoài ra, tổ cũng đã đi thêm cả hai hướng trước và sau, một tới đầu khu E, vừa hết nhà Tùng "khềnh", một ra tới đoạn đường cuối khu tập thể, nơi có loạt nhà một tầng mở các quán giải khát. Như vậy, theo kế hoạch, tổ đã xác định bán kính cần điều tra, nghe thì tưởng nhỏ, nhưng nếu vẽ lên sơ đồ, là cả một khu rất rộng, chúng mình sẽ phải rà soát và phân loại, tập trung vào khu vực nào đây. Tổ thấy khó quá !

Tùng "khềnh" nói :

- Như vậy là câu Sơn "sọ" đã làm xong nhiệm vụ "đo đường". Theo như hình tròn tớ vẽ hôm qua, đã chia khu đánh số, các cậu đã chép vào sổ cả chưa ?... Khu vực điều tra được chia làm bốn khu, mà số trình sát ta có sáu. Tổ đề nghị cậu Minh làm giấy để rút thăm. Cụ thể như sau : sẽ phải có hai mũi một người, hai mũi hai người. Theo tớ thì mũi hai người gồm một là Sáng và Quang, hai là Sơn "sọ" và Sơn "mặt già". Còn lại là tớ và Minh "tổ cú", mỗi người một mũi. Bây giờ ta bốc thăm, mũi nào được số nào thì phụ trách rà soát, điều tra trên địa bàn ứng với số đó. Nào bắt đầu bốc...

Minh đã ghi xong bốn mẫu giấy nhỏ xé trong cuốn sổ ra, cậu ta cẩn thận gấp làm tám, rồi lại còn cho vào tay nắm vo viên lại, xong đầu đấy, hô :

- Chuẩn bị này, tớ sẽ tung lên trời, khi rơi xuống ai nhặt viên nào được viên ấy. Sáng và Sơn "sọ" đại diện cho mũi hai người vào bốc thăm. Một... hai... ba !

Bốn trình sát đứng quây lại, Minh vừa tung nắm giấy lên, lập tức cậu nào cậu ấy bò lao vào như vô châu chấu. Bốn chàng lần lượt mở giấy ra xem. Kết quả thật ngẫu nhiên : Tùng "khềnh" được số 2 - đứng hướng khu E nhà cậu ta. Minh "tổ cú" được số 3 cũng nhằm hướng đầu hồi nhà C4 của

minh. Chỉ có Sáng và Quang thì chéo giò với Sơn "sọ" và Sơn "mặt già" - nghĩa là cu "lợn" và cu "sọt" lại nhảy sang khu vực quán karaôkê nhà Sơn "mặt già", còn hai cu Sơn thì lại phải rà soát khu bên phía nhà Sáng "lợn". Tùng đồng dục tuyên bố :

- Như vậy 4 mũi đã nhận vị trí xong. Ngay sau đây, các cậu bắt đầu tỏa ra vào việc ngay. Phương pháp điều tra là : Chiếm lĩnh điểm cao làm "Đài quan sát". Theo tớ, tiện nhất là trên các mái nhà 5 tầng. Làm thế nào để lên được thì tùy ý các mũi dùng mưu kế của mình. Khi đã có điểm cao, chú ý quan sát tất cả các ban công, mái bằng, nóc nhà, nóc bể nước, đặc biệt chú ý và ghi lại tất cả những nhà nào đang có đậu xanh phơi. Cuối mỗi buổi chiều - lúc 16 giờ, họp nhóm tại điểm hẹn cũ để trao đổi kết quả và xác định, sàng lọc các mục tiêu cần tập trung lực lượng làm rõ.

Sơn "mặt già" nhấn nhó kiến nghị :

- Nhưng mà theo số rút thăm, hướng điều tra của tớ và Sơn "sọ" có chỗ toàn khu nhà một tầng cả, thì làm gì có điểm cao mà chiếm lĩnh để quan sát ?

- Đã gọi là bốc thăm rồi, phải khu nào chịu khu ấy. Còn làm thế nào để quan sát thì... tùy các cậu nghĩ ra chứ, trinh sát đặc nhiệm ai lại đi hỏi thế...

Thấy Tùng nhắc đến "đặc nhiệm", Sơn "mặt già" bị chạm sĩ diện, chữa ngượng :

- Đây là tớ nói thế thôi, chứ cũng đã có phương án điều tra rồi, lát nữa sẽ cùng Sơn "sọ" thống nhất thêm...

Tùng đứng lên, kết luận :

- Còn ai có ý kiến gì nữa không ? Nếu hết, trước khi giải tán đi làm nhiệm vụ, tớ có một đề đạt với nhóm... Nhân có vụ án này, để tiện cho công việc điều tra, quan sát, tớ đề nghị nhóm xuất "quỹ đặc nhiệm" mua ngay một hoặc hai cái ống nhòm, trang bị cho các mũi trinh sát. Tớ đã xem và hỏi giá ngoài cửa hàng, nếu các cậu đồng ý, bây giờ về lấy tiền ra mua luôn...

Sáng "lợn" hỏi ngay :

- Có đắt không, nếu đắt thì chỉ mua một cái thôi, còn để tiền liên hoan chứ, hôm nọ đã nhát trí nhóm làm bữa bún chả cơ mà...

Tùng cười :

- Yên tâm, loại ống nhòm xem trong rạp hát, rẻ thôi, không ảnh hưởng gì đến bữa bún chả đâu mà lo. Đã bảo rồi, mai cậu nhớ bớt chút thời gian vào bệnh viện khám nhé!...

Minh "tổ cú" nói thêm :

- Tớ đề nghị, nếu rẻ, ta mua luôn ba cái, có bốn mũi trinh sát cơ mà, chẳng lẽ mũi có mũi không ! Song, riêng mũi của tớ, tớ có thể về mượn được ống nhòm của bố tớ - ống

nhôm chính quy, quân sự hẳn hoi, đỡ phải mua thêm một chiếc...

- Nhất trí ! Nhất trí ! - ý kiến cuối cùng của Minh được cả bọn tán thành, vì vừa nghe nói chỉ mua một, hai cái, các cậu đã tưởng tượng ngay đến chuyện rút thăm, không may mà trượt thì thiệt quá, chẳng kêu vào đâu được.

Vậy là bắt đầu tình cờ từ cái mẻ chim, chuyện mới vỡ ra lại liên quan đến một vụ án. Mà rõ ràng là vụ án quan trọng của các chú công an thật, nhưng các trinh sát tí hon nhà ta vẫn quyết định "lén lút" điều tra... giúp các chú công an.

MÀN BẮT TRỘM LIỀU LĨNH VÀ MUU TRÍ CỦA "NHỊ VỊ CÔ NUONG"

Chỉ một tiếng đồng hồ sau, ống nhôm đã được trang bị cho các mũi trinh sát. Riêng Minh "tổ cú", mặc dù bố đi vắng, nhưng cậu vẫn mở tủ lấy ống nhôm của bố "mượn tạm". Minh nghĩ : "Đành phải "tiền trăm hậu tấu" vậy. Dù sao thì mình cũng sử dụng vào việc điều tra giúp bố cơ mà !". Mặc dù mũi nào cũng đã có ống nhôm, song, nhìn cái ống nhôm to đùng Minh "tổ cú" đeo trước bụng, có cả bao da cẩn thận, cậu nào cũng nuốt nước miếng mà... thèm.

Dương nhiên là sau đó ai vào việc nấy, các trinh sát bắt đầu vừa đi vừa nghĩ mưu kế làm sao để điều tra đạt hiệu quả nhất. Mũi nào cũng hy vọng và quyết tâm "làm nên điều bất ngờ" để tuyên bố trong buổi họp chiều nay.

Có thể kể sơ qua, Sơn "sợ" và Sơn "mặt già" tính chuyện giả vờ trèo cây bắt tổ chim để quan sát trong sân các nhà một tầng.

Minh "tổ cú" ngồi nghĩ, rồi liệt kê hàng trang giấy danh sách tên các bạn nhà ở tầng 5 và tầng 4 ở khu mình điều tra, cậu định sẽ nhờ ban công nhà các bạn để làm đài quan sát các bạn công, nóc nhà khác. Còn Quang - Sáng cũng giống Tùng "khềnh", toàn là dân vua leo trèo cả, quyết định lên thẳng nóc nhà tập thể, cầm ống nhòm đi dọc từng dãy mà "tia" sang các căn hộ...

Hãy khoan nói về các mũi trinh sát khác, chúng ta hãy theo dõi chỉ huy trưởng chuyên án "ĐCCĐX" Tùng "khềnh" trước tiên, xem cu cậu làm ăn ra sao nhé. Bởi, xin tiết lộ trước, chính mũi trinh sát "đơn thương độc mã" của cu "khềnh" lại xảy ra nhiều chuyện bất ngờ và thú vị nhất.

Tùng "khềnh" đút ống nhòm trong ngực áo, xuống bếp tìm ngay con điều cũ, cái điều cậu làm hình máy bay hồi năm ngoái, phui sạch bụi, nối cuộn dây dài, làm cố trèo lên sân thượng ngay nóc nhà mình, cậu muốn "hợp lý hóa" để tránh sự nghi ngờ của bất cứ ai vô tình thấy.

Nhưng lên đến sân nóc nhà, móc cái ống nhòm ra nhìn soi mói vào các ban công, thì Tùng "khềnh" quên hẳn cái điều và cuộn dây nằm chỏng chơ bên bệ ống khói. Cậu quyết định rà lần lượt từ tầng 5 xuống đến tầng 1, không bỏ sót một nhà nào. Cứ như một cậu bé đi du lịch trên đỉnh núi, Tùng

ngồi thành thoi buông hai chân thõng xuống mép rìa mái nhà, nơi phía dưới chừng gần một mét có đường vĩa mái để hứng và thoát nước mưa, giương ống nhòm lên, điềm tĩnh nhìn "phong cảnh".

Thình thoảng, cũng bắt gặp một gia đình phơi phóng lật vạt các thứ trên mẹt, đĩa ngoài ban công, cái ống nhòm đang lia từ từ bỗng dừng lại. Nhưng, qua ống kính phóng đại, cậu chỉ thấy lúc thì mẹt vừng, nong gạo, lúc thì đĩa đậu đen hay cả sắn khô và cơm nguội nữa... Tùng chán ngán. Lại thế đấy, mắt bình thường lúc nào mà chả nhìn, sao lúc này đến mắt cũng mỏi, cứ như chỉ muốn ngủ. Thế rồi, Tùng buồn ngủ thực sự, hai mí mắt cứ trĩu xuống...

Chợt, giữa cơn buồn ngủ khó cưỡng nổi, giống như bọn yêu quái trong truyện Tây Du Ký bị Tôn Hành Giả hóa phép ấy, Tùng "khềnh" nghe thấy hai giọng con gái đối thoại từ dưới đất :

- Này, ấy ăn gian vừa chứ, tở nhảy dây "vắt chéo", thì ấy cũng phải nhảy vắt chéo chứ ! Vừa thấy người ta không để ý một tẹo, đã lại nhảy thẳng. Nhảy dây thẳng thì tở nhảy đến một trăm vòng cũng được, chứ thi với ấy năm mươi vòng làm gì...

- Không biết, không biết ! Ai bảo quay đi chỗ khác, thiệt thì phải chịu. Lúc ấy

nhảy, tớ còn ngồi đếm hộ từ đầu, giờ đến lượt tớ, thì ấy cứ nhìn đi đâu...

- Ăn gian, rõ ràng vừa nhảy không "vắt chéo" lại còn. Ừ biết, ấy nhảy lại từ đầu đi...

- Ừ thì nhảy lại. Nhưng lần này mà không nhìn, không đếm thì đừng có thắc mắc nhé. Nào, mở to mắt ra mà đếm...

Rồi nghe tiếng dây đập xuống mặt đất đều đều cùng một giọng đếm trong trẻo và hơi đanh đá nữa : "một, hai, ba, bốn, năm"...

Tùng quay ống nhòm nhìn xuống loạt nhà tầng 1, nhận ra hai cô bạn học cùng trường, nhưng khác lớp đang chơi trò nhảy dây. Một đứa đứng đếm, còn một đứa nhảy. Phải công nhận cái môn này, bọn con gái "siêu" thật. Nó nhảy đến hàng chục, hàng trăm vòng như không, mà chẳng hề "vấp" dây lần nào. Cô bé kia mới "nghề" chứ, chân chỉ hơi khê kiềng, nhún lên khỏi mặt đất có một tí, đều đều các động tác lặp lại y như nhau, hai tay lại còn quăng sợi dây vắt chéo, phải sang trái, trái sang phải mà không bị vướng lỗi. Nhìn từ trên cao, cái vòng dây lúc quay qua trước mặt cô bé, tạo thành hình gần giống số 8, trông thật đẹp mắt. Cái vòng dây, lúc quay ở phía sau, lại thành nửa hình bầu dục, rồi cứ liên tiếp như thế, trên tay cô bé, theo nhịp đếm của cô bạn bên cạnh, cái vòng dây co giãn uốn hình, số tám - bầu dục - số tám - bầu dục

hệt như phim hoạt hình. Đã nhiều lần, thấy bọn con gái nhảy dây ở sân trường trong giờ ra chơi, Tùng cũng thấy bình thường, giờ từ "đài quan sát", từ trên cao nhìn xuống, tự nhiên cu cậu bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp tạo hình và sự dẻo dai của hai cô bạn gái nọ trong trò chơi bình thường này. Cậu ta tan biến cơn buồn ngủ, thao láo mắt nhìn qua cái ống nhòm, xem nhị vị cô nương nhảy dây hồi lâu không biết chán. Cũng phải nói thêm, trong sáu chàng trong nhóm đặc nhiệm, Tùng là đứa vô tư và tự nhiên hơn cả, hay nói đúng hơn, nó gần với bọn con gái nhất. Tùng sẵn sàng nhập vào một tổp con gái chơi "âm-u", chia cho các cô nương khi thì mấy cái chun, hột ô mai, quả sấu... chả hề ngại ngùng, giữ ý gì. Thậm chí, hồi đi cắm trại, nó ngồi xếp bằng tròn lẩn giữa đám con gái, đánh bài "tiền lên" bôi râu, vô tư lấy ngón tay quẹt nhọ nổi lên trán, lên má, lên cổ mấy chị chàng bị thua, cười như nắc nẻ, trong khi mặt cu cậu, cũng dọc ngang đầy vết bôi của bọn con gái. Cánh con trai giữ ý, từ xa nhìn vào, thú thực, thèm có được cái tự nhiên, vô tư như Tùng "khềnh", mà khó quá. Còn các cô nương cùng lớp, thậm chí ở cả lớp khác, lại rất quý mến ông bạn nhỏ con này. Điển hình và cũng đáng nhớ nhất là hồi chuẩn bị thi kiểm tra Anh văn năm ngoái, chiều nào, nhà Tùng cũng đầy ắp các bạn, mà rất

những con gái mới chết chứ. Đứa thì hỏi từ, xin đáp án, đứa thì bắt cu còi phát âm hay nói lại dăm lần bảy lượt một câu tiếng Anh... Tùng nhiệt tình giúp các bạn, có cô phát âm mãi chưa "chuẩn" một từ, bị Tùng beo cầm kéo xuống rất tự nhiên : "Cậu ngậm cái gì trong mồm đấy, phát âm từ này miệng phải há ra, bật tiếng từ cổ họng ! Hay là đang ăn ô mai hay kẹo, đưa bớt tở giải quyết đỡ cho !..." Tóm lại, trong cả bọn, chỉ có cu "khềnh" là gần gũi các bạn nữ hơn cả, đi học cũng bạn nữ gọi rủ ới ới ngoài ban công, lắm khi cậu nhập vào đám con gái "mày tao chí tở" thoải mái và hồn nhiên. Chả thế, mà lắm khi, Sáng "lợn" vẫn gọi Tùng là "ái nam ái nữ", là "đồng cô". Tùng chỉ cười, bảo : "Chẳng qua, tại cậu hay vắng bậy, nên tụi nó không dám gần đấy thôi. Sửa cái mồm đi, kéo đến cả con trai nó cũng chẳng thèm chơi với cậu đâu !". Những lúc ấy, Sáng biết điểm yếu của mình, đành im. Vì trong thâm tâm, quả thật, Sáng cũng muốn thân với các bạn nữ lắm, mà sao cứ thấy mặt cậu, là chị nào cũng tránh...

Tiếng dây đập xuống đất và nhịp đếm vẫn đều đều dưới sân. Bây giờ Tùng đã nhớ ra đấy là cái Tuyết và cái Hạnh ở lớp 7Z1, cả hai đều ở cạnh nhà nhau, bên dãy đối diện khu E2 nhà Tùng, hai "chị" này cũng

đã từng đến nhà cậu để hỏi bài Anh văn, ít cũng vài lần.

- Ba lăm, ba sáu, ba bảy, ba tám..."

Tiếng đếm đang hồ hởi, bỗng dừng lại. Cái Hạnh thấy thế bỏ dây ngòl thụp xuống đất dỗi :

- Ừ chơi nữa, đang đếm lại ngừng, mà mắt ấy cứ nhìn đi đâu thế kia...

Tuyết giơ ngón tay lên mồm vè bí mật, vẫy Hạnh lại gần. Hai đứa thâm thì với nhau một lúc, rồi cùng hướng quay ra nhìn chéo sang bên kia, phía mấy nhà hàng xóm. Theo phản xạ, Tùng "khềnh" cũng rẽ ống nhòm sang hướng đó. Chỉ thấy mấy nhà vắng tanh, cửa khóa kín. Duy chỉ có một nhà, cánh cửa sắt khép hờ, còn cửa nhà bên trong thì cánh đóng cánh mở. Chẳng biết Tuyết và Hạnh trao đổi với nhau điều gì, chỉ thấy thoát cái, hai cô nương vội vã thu mấy sợi dây dài, ngắn, nhanh nhẹn chuyển dịch "sân chơi" của mình từ chỗ cũ sang bên ngoài cánh cửa sắt khép hờ. Tùng nghĩ bụng: "Ôi dào, chắc nháy dây chán rồi, giờ lại bày trò khác chơi đây mà..." Nhưng kia, chẳng biết các cô nương định chơi tiếp trò gì mà mặt mũi lấm lét, quan trọng thế. Lại nữa, hai chị chàng thoăn thoắt, người buộc dây vào cửa sắt, người buộc vào gốc cây, lại cả cột đèn nữa, loáng cái, cánh cửa sắt khép hờ nhà nọ đã bị các đoạn dây căng quây lại

như người ta vẫn căng dây để giữ xe đạp. Tùng lại nghĩ thầm : "Chúng nó chơi trò gì thế nhỉ. Nhảy "vô" à ? Dây mới ngang bụng thế kia thì ai mà chẳng nhảy được, dễ ợt ! Đúng là đồ con gái ! Nhưng hai cô à chưa chơi mà còn làm gì thế kia không biết ?..." Tùng theo dõi. Thấy Tuyết và Hạnh, mỗi người cầm một sợi dây nữa, rẽ về hai bên cửa, buộc một đầu dây vào gốc cây, còn đầu kia, rất nhanh và khéo, hai cô nương làm thành một nút dây thông lọng, lăm lăm cầm sẵn trong tay. Chờ cho mấy người lớn đạp xe qua đường vừa đến nơi, Tuyết đưa mắt ra hiệu cho Hạnh, rồi hướng vào trong sân gọi lớn :

- Lan ơi ! Lan ! Bố về rồi, ra đón bố về này...!

Tùng chưa hiểu hai cô nương định đùa nghịch trò tình quái gì, thì bỗng cánh cửa ra sân căn nhà bên trong bật mở. Một thanh niên chừng 18-19 tuổi, lơ lảo bước ra, tay xách cái nồi cơm điện. Hắn mặc chiếc quần bộ đội, đi dép nhựa trắng, áo sơ mi đen. Ra tới sân, hắn nhìn trước ngó sau vẻ mặt rất hốt hoảng như chưa biết xử trí thế nào, thì tiếng gọi : "Lan ơi ! Đâu rồi, ra đón bố về này ! Làm gì ở trong nhà lâu thế...!" từ ngoài cửa lại vọng vào hối thúc. Dáng điệu gã thanh niên càng thêm luống cuống, y không kịp tính toán gì nữa, lao thục mạng,

xô mạnh cánh cửa sắt đánh "rầm" một cái, nhảy ra ngoài cửa. Đồng thời với bước chạy của gã nọ, tiếng Tuyết và Hạnh hô to nổi nhau rất khẩn cấp :

- Bà con ơi, kẻ trộm ! Cô bác ơi, các chú ơi, có trộm. Trộm ! Bắt lấy nó...!

Gã thanh niên, tay vẫn xách cái nồi cơm điện còn mới, càng kinh hoàng hơn, cứ thế lao ra đường hòng tẩu thoát... Nhưng, mọi việc xảy ra quá nhanh, "oạch" một phát, hắn ngã sấp ra đất, cái nồi cơm tuột khỏi tay lăn mấy vòng. Thì ra vì quá hoảng sợ bị truy đuổi, gã nọ nghếch mắt lên chẳng nhìn thấy vòng dây căng, vấp phải cái rào bầy ngang hông, ngã đổ kèngh. Nhanh như cắt, và phải nói thật gan dạ, Tuyết và Hạnh hình như đã lường trước mọi việc và chỉ chờ có thể, cùng lao vào chỗ tên trộm ngã. Loáng cái, hai nút thông lọng đã thít trên người hắn, một ngay trên cổ, một siết chặt bắp chân, còn hai đầu dây kia, được Tuyết - Hạnh kéo căng ra hai phía, buộc ngay vào gốc cây. Động tác của hai cô nương quá nhịp nhàng và ăn khớp, khiến tên kẻ trộm cứ trong tư thế nằm, ngúc ngắc không làm sao dậy nổi. Chắc các bạn cũng chẳng lạ gì tác dụng của cái dây nút kiểu thông lọng, đã mắc vào đâu rồi, thì càng co, càng kéo chỉ làm nó thít chặt hơn mà thôi. Cho nên, càng giây giụa, tên trộm càng bị dây giữ chặt mà

không thể giải thích nổi vì sao lại lâm vào tình cảnh này. Nhất là cái thòng lọng trên cổ suýt làm nó nghẹt thở, nên cuối cùng, nó đành nằm yên, không dám động đậy gì nữa.

Đúng lúc ấy, những người lớn qua đường và rất nhiều bà con ở các hộ gần đây đã có mặt, đứng bao vây xung quanh vòng dây căng sẵn xem tên gian. Hai chú đứng tuổi cùng nhắc tên kia dậy, nhưng cũng không nổi vì đầu và chân nó đều bị buộc dây căng ra hai phía. Nhìn theo sợi dây đến chỗ buộc ở gốc cây, bây giờ, mọi người mới để ý thấy hai cô học trò nhỏ nhắn và xinh xắn đứng đấy. Bây giờ, như mới hiểu ra mọi chuyện, tất cả đều xôn xao, trầm trồ khen ngợi "nhị vị cô nương" đã dũng cảm và mưu trí bắt kẻ trộm bằng cái cách độc đáo có một không hai này. Hai chú người lớn mỉm cười bảo Tuyết và Hạnh :

- Hai cháu gái giỏi lắm, rất gan dạ và thông minh ! Nhưng bây giờ, các cháu phải cời, nới dây ra thì nó mới ngồi dậy được, để các chú bắt, giải lên đồn công an chứ...

Mọi người cùng cười nhìn nhị vị cô nương trêu mếu, trong khi Tuyết và Hạnh, đến đây mới nhớ ra, mãi vui mừng với chiến công giăng bẫy bắt trộm, hai cô quên cả tháo vòng dây căng từ các gốc cây - việc đáng ra hai đứa phải làm từ này, để lấy đường đi cho bà con cô bác...

Tất cả sự kiện xảy ra tình cờ và chớp nhoáng ấy đã được Tùng "khểnh" chứng kiến qua ống nhòm từ "Đài quan sát", rất hồi hộp, hấp dẫn và lo sợ nữa. Mọi việc kết thúc tốt đẹp rồi, Tùng mới thở phào yên tâm, trong lòng cậu thầm cảm phục hai cô bạn lẳng giềng thực sự. Tài thật, rõ ràng chúng đang chơi nhảy dây, cãi nhau ỏm tỏi, thế mà phát hiện có kẻ trộm, hai đứa chỉ thì thầm vài ba câu, chứ có cần phải họp bàn "chuyên án" chuyên iếc gì như tụi mình đâu, chẳng có phán đoán với suy luận dài dòng, chỉ liếc mắt một cái, đã hiểu ý nhau, hiệp đồng tác chiến nhịp nhàng và chính xác đến từng... giây. "Nhị vị cô nương" này thật xứng đáng là những trinh sát đặc nhiệm tài ba và năng khiếu. Mà có phải ở đâu xa xôi, ngay bên kia đường nhà mình, biết nhau cả chứ có lạ lắm gì, thế mà bấy lâu nay chúng nó cũng thâm lặng và khiêm tốn thật. Đúng là hai nữ trinh sát giấu tài !

CUỘC HỘI NGỘ "ANH HÙNG HÀO KIỆT" VÀ SỰ TÍCH "MÈO CON"

Thì ra, nhà bị tên trộm vào, suýt cuôm mất nồi cơm điện là nhà cái Lan, cũng cùng học một lớp với Tuyết và Hạnh. Sáng nay, nhà chỉ có hai bà cháu. Trong lúc trông nhà cho bà ra chợ, Lan cũng muốn chạy ra Bách hóa mua cái cặp tóc, thấy Tuyết và Hạnh đang chơi nhảy dây trước cửa, nó gửi nhà hai bạn "để mắt" trông hộ rồi chạy đi. Thật không may cho tên trộm "còm" lại đột nhập nhà Lan lúc ấy, nó không thể ngờ rằng đã bị hai cô theo dõi từ đâu, và như các bạn đã biết, hấn bị rơi ngay vào cạm bẫy của hai nữ trinh sát ở khu nhà E, nơi vị chỉ huy trưởng chuyên án "ĐCCĐX" của chúng ta-chú út Tùng "khềnh", đang moi mắt quan sát đến buồn ngủ, mà chưa thu được kết quả gì.

Tùng băng khuâng ngồi trên sân thượng nóc nhà E2, nó vẫn chưa hết xúc động vì câu chuyện vừa xảy ra. Trong đầu cậu thoáng qua một suy nghĩ : "Giá như



Tuyết và Hạnh lại là thành viên của nhóm đặc nhiệm C21 thì hay biết mấy ! Tại sao lại không được nhỉ. Năng khiếu, thông minh và gan dạ có thừa. Mà trong nhóm đặc nhiệm, đã có mống trinh sát nữ nào đâu"... Đang hơi thất vọng vì dõi ống nhòm quan sát suốt hai dãy nhà, mà vẫn chưa bóí ra cái ban công hay nóc nhà nào có phơi đậu xanh cả, Tùng tính chuyện bắt quen với nhị vị cô nương bắt trộm vừa rồi, lén nhờ chúng nó giúp một tay. Vả lại, chí khí và mưu kế của hai cô học trò cùng trường này đã gây cho cậu ta mỗi thiện cảm, vừa quý mến vừa khâm phục nữa. Tùng cất ống nhòm trở lại ngực áo, cài khuy ngay ngắn, quyết định xuống tiếp cận hai nữ trinh sát hàng xóm bằng một cuộc viếng thăm.

*

Tên trộm đã được mấy chú dẫn lên đồn công an, xách theo cả cái nồi cơm điện làm tang vật. Cái Lan ra bách hóa về mới biết chuyện, vội chạy ngay đến trụ sở công an. Lát sau, Lan cũng đã trở về mang theo cái nồi cơm mất hút, nói với Tuyết và Hạnh :

- Tớ phải lên trình bày, ký biên bản và xin lại cái nồi về ngay... - Nó hạ giọng, toét

cười - trưa nay, bà tớ dọn ở nhà cấm sẵn nồi cơm mà. Cảm ơn hai ấy, không ngờ hai ấy giỏi thật đấy, các chú công an và những người làm chứng đã kể lại tớ nghe hết đầu đuôi vụ trộm và mưu trí của hai ấy. Nếu không có các bạn hôm nay, chắc hẳn nó sẽ lấy mất nhiều thứ, chứ không phải chỉ cái nồi cơm điện này đâu...

Tuyết và Hạnh mỉm mỉm cười. Tuyết khiêm tốn :

- Có gì đâu, tại cậu đã gửi nhà nhờ tụi tớ trông nom, nên tụi tớ phải hoàn thành trách nhiệm chứ. Nhưng phải nói, bây giờ nghĩ lại, chúng tớ mới thấy run. Quả là lúc ấy hai đứa tớ liều thật, cậu mà ở nhà xem thì buồn cười lắm, nó vừa ngã, tớ và Hạnh lao tới ngay, tớ chụp thông lọng vào cổ, Hạnh ngoắc vào chân, thế là mắt môi mắt lợi kéo dây căng ra, buộc vào gốc cây. Tên trộm không ngồi dậy nổi, cứ lặn lộn, chắc là ức lắm. Đến lúc mặt nó đỏ gay, mồm há ra thở, thú thực tớ sợ quá. Không khéo mà nó... chết thì bỏ xừ. May mà lúc ấy các chú các cô đã đến kịp... Thôi, ấy mang nồi về mà nấu cơm đi kéo muộn, bà ấy vẫn chưa về đâu...

Nói rồi Tuyết và Hạnh cùng ngồi cuộn lại mấy sợi dây vừa dùng để gài bẫy kẻ trộm, cười nói vui vẻ. Hạnh lúc này mới bảo:

- Thảo nào, lúc tớ nhảy dây, ấy đã không đếm, mắt lại cứ nhìn đi đâu. Nếu không phải lý do đang theo dõi tên trộm, là ấy nợ tớ "50 dây" vắt chéo đấy. Nhưng lý do chính đáng, tớ xí xóa. Mình chơi lại từ đầu nhé...

Tùng "khểnh" đợi đúng lúc ấy, mới từ khoang cầu thang bước ra :

- Chào hai bạn ! Xin chúc mừng chiến công mưu trí tuyệt vời vừa rồi...

Tuyết và Hạnh ngẩng lên, nhận ra cậu cán sự Anh văn dễ mến cùng trường, chẳng tránh né ý tứ gì, hỏi ngay :

- Hê lô ! Chào bạn. Bạn chui ở đâu ra thế ? Lúc ấy bạn ở đâu mà cũng biết à ?

- Ở nhà. Nhà tớ có hệ thống ca-mê-ra, bấm lên có thể nhìn thấy hết mọi chuyện xảy ra quanh khu mình... nên tớ chứng kiến vụ vừa rồi từ đầu đến cuối, từ lúc hai bạn nhảy dây vắt chéo cơ...

- Ý, ý... bốc phét, vừa nghe lỏm xong thì có...

- Không tin thì thôi...

- Ừ, thế bạn thử nói xem lúc ấy tớ nói gì nào - Hạnh hỏi.

- Tớ chỉ nói một câu, nếu không nhận, tớ không nói nữa. Lúc ấy bạn Hạnh nhảy dây, bạn Tuyết đếm. Lần thứ hai, đếm đúng đến "ba mươi tám" thì ngừng lại. Đúng không ?

Tuyết và Hạnh nhìn nhau, nghi hoặc "Không lẽ nhà cậu ta có máy ca-mê-ra thật ? Cậu ấy nói đúng như in !". Tùng hỏi tiếp :

- Thế nào, đúng hay sai trả lời đi đã !

- Đúng ! Công nhận đúng. Thế sao lúc ấy cậu không xuống giúp một tay. Con trai gì lại ngồi mà... xem con gái bắt trộm ?

Phải như người khác, gặp câu hỏi vừa hóc búa vừa chê trách này, chắc phải đỏ mặt, chịu cứng. Nhưng Tùng "khểnh" nào phải tay vừa, riêng cái khoảng đầu lý và "khẩu chiến", xưa nay nó thuộc loại có hạng là đằng khác. Tùng nhẹ nhàng :

- Nhà tớ ở tầng 4, nếu xuống phải qua 6 lượt cầu thang, 2 chiều nghỉ, cộng cả đoạn đường sang tới đây, có chạy cũng phải mất hơn 3 phút. Mà bắt đầu từ lúc các cậu căng dây, gọi cái Lan, đến lúc tên kẻ trộm bị bắt, tớ xem đồng hồ (Tùng ước chừng và nói liều như thế) thì chỉ chưa đầy 3 phút ! Vậy có định xuống cũng không kịp, hoặc xuống tới nơi cũng chẳng giúp được hai bạn thêm việc gì. Bây giờ tớ xuống, chủ yếu để chúc mừng hai "cô nương" tài ba ẩn dật thôi. Này, nói hai bạn biết nhé, tớ cũng rất ưa trinh thám, mạo hiểm và bắt tội phạm đấy...

Thế là Tùng tụt dép, ngồi xà xuống nhập bọn với nhị vị cô nương, bắt đầu cuộc tán chuyện gẫu. Chuyện ở trường, ở chợ, chuyện học tiếng Anh, đi cắm trại, trên rừng

dưới bể cứ thao thao tuôn ra, chốc lại cười rúc rích. Mãi sau, chuyện thân mật rồi, Tuyết mới thỏ thẻ hỏi :

- O, thế nhà bạn có máy ca-mê-ra thật đấy à ?

Đến đây, Tùng thấy chị trình sát giấu tài này mưu trí và gan dạ là thế, mà thật thà quá, không nhìn được, phá lên cười. Hạnh thấy thế, dí ngón tay vào trán Tuyết :

- Đúng là con "Mèo con" ! Thám tử gì mà dễ tin thế...

Tùng nghe vậy, ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao lại gọi "mèo con" ? Thám tử nào?...

Lúc này, Tuyết mới nói :

- Chuyện bí mật và dài dòng lắm, nhưng bạn phải trả lời chuyện cái máy ca-mê-ra đi đã, có đúng thế không ?

Tùng lại phá lên cười trợn nĩa, rồi chỉ tay vào bụng áo phồng phồng, giải thích về bí hiểm :

- Đây, ca-mê-ra đây, nó đang ở trong này...

Bây giờ, Hạnh và Tuyết mới để ý, cái ống nhôm trong áo Tùng làm hai đứa không đoán ra là thứ gì, càng khiến chúng tò mò và sốt ruột. Tuyết giục :

- Cái gì thế ? Mang ra cho bọn này xem đi...

- Tất nhiên là sẽ mang ra, giấu các bạn làm gì. Nhưng với điều kiện : trước hết phải

nói và giải thích cho tớ nghe tại sao Hạnh vừa bảo cậu là "Mèo con" và... "thám tử" đã...

Cuối cùng, hóa ra cả hai bên đều có mẩu tò mò những chuyện bí ẩn, trình thám giống nhau. Tùng "khểnh" thì đang muốn tìm hiểu "nhị kiều" thêm về nghiệp vụ trình sát nghiệp dư, lại nghe nhắc đến chữ "thám tử" càng thấy lạ và hợp "gu" khai thác của mình lắm, nên cu cậu háo hức mà cả ngay. Còn "nhị kiều" tài ba kia, vẫn còn đang nghi hoặc cái máy ca-mê-ra và vật bí mật gì đang phồng phồng trong áo cậu bạn láu cá và nhanh nhẩu, chẳng biết hư thực ra sao, nên rút cuộc, hai cô "kiều" đành chịu thua, đồng ý để Tuyết kể chuyện trước về sự tích cái tên "mèo con" của mình.

*

* *

Tuyết kể rằng :

Đến hè năm nay thì tớ đã lớn rồi, chẳng gì cũng vừa sinh nhật lần thứ 12 chứ có còn bé gì nữa, thế mà cả nhà, từ ông, bà cho đến bố mẹ, lại thêm các cậu, các dì và cô chú bên nội, đến cả anh Khôi hàng xóm, chỉ lớn hơn tớ một cái đầu cua, đều vẫn quen gọi tớ là "Mèo con" y như hồi còn bé tí không bằng. Nhưng thực tình, tớ không hề cảm thấy khó

chịu, mà thú thật, đôi khi còn thích nữa. "Mèo con", thì có gì là xấu, mà ngược lại, được cả nhà yêu là đằng khác. Khối người muốn được như mèo con lắm mà chắc đã dễ.

Buồn cười, ngày xưa, hồi tớ mới vào lớp một, nghe cô giáo đọc tên điểm danh trong buổi học đầu tiên, "Phạm Ánh Tuyết" đến mấy lần, vẫn chẳng thấy ai thừa "có !" cả. Hai ngày đầu, cô giáo lấy bút đánh dấu coi như vắng mặt. Tớ bị gạch oan. Đến ngày thứ ba, chắc cô để ý thấy trong giờ điểm danh tớ chẳng hề nói năng, ý kiến gì, liền bước xuống hỏi :

- Tại sao giờ điểm danh, không thấy em nói "có" ?

- Thưa cô, vì em không thấy cô đọc tên em ạ...

- Vậy em tên là gì, để cô xem lại sổ ?

- Thưa cô... em tên là... "Mèo con" ạ !

Cả lớp nghe thấy ngộ quá, cười ồ lên... Từ đấy cái biệt danh "Mèo con" của tớ được đồn đại lớp này qua lớp khác, sau đến cả trường đều biết. Thì ra suốt từ ngày bé, ở nhà, ai cũng gọi tớ là Mèo con, còn tên thật trong giấy khai sinh thì ngay đến cả... "Mèo con" cũng không biết. Tớ chỉ rất nghe những là "Mèo con đâu, vào ăn cơm", "Mèo con có đi chơi với bố không ?", "Mèo con đi ngủ đi", "Mèo con nghịch đất bẩn quá", v.v... Nên chuyện xảy ra ngày mới vào lớp một, cũng

chả trách được tớ. Nhưng chính vì lẽ đó, mà Mèo con - cái biệt danh của tớ đâm "nổi tiếng" mới chết chứ, chẳng riêng gì bọn trẻ quanh ngõ xóm ở nhà, mà tới trường, cả khối lớp hai, lớp ba, đến các lớp học buổi chiều, cũng đều biết Mèo con là cô gái mặt tròn xoe, có hai lúm đồng tiền trên má và một chòm tóc đuôi gà lúc nào cũng thất cái nơ xanh.

Nhưng nguyên do từ đâu cả nhà lại gọi tớ là Mèo Con mới được cơ chứ ? Trước hết phải giải thích thế này : bạn nào mà chả thế, lúc còn bé thường vẫn được bố mẹ, ông bà gọi bằng một cái tên riêng, lắm khi chẳng biết xuất phát từ đâu, ví như "Cu Ti", thằng "Xi", thằng "Phốc", cu "Tũn", thằng "Cún", thằng "Cồ", bé "Bi", thằng "Vịt"... thôi thì đủ kiểu đủ loại, kể đến một ngày cũng chẳng hết. Nhưng cái tên Mèo Con của tớ, lại có sự tích nguồn gốc hẳn hoi đấy.

Chẳng là thế này, hồi tớ mới đẻ chưa được một năm, chưa biết đi, chỉ biết bò thôi. Đồ tớ ăn bột, mẹ mang ra đủ thứ đồ chơi, cô bác hồi ấy cho nhiều lắm, nhưng tớ vẫn không chịu, chỉ độc mỗi món đồ chơi "sống" là chú mèo con, "meo meo" quẩn quýt bên cạnh, là làm tớ thích thú và hấp dẫn nhất. Cứ có mèo con, bát bột trên tay mẹ thoáng cái đã hết vèo. Mà cũng lạ, không chỉ tớ thích chơi với mèo con, mà cả mèo con cũng

khoái chơi với tớ nữa. Suốt ngày nó cứ quanh quẩn bên tớ, đôi lúc còn đứng nép vào sát lòng mặc cho tớ vuốt ve, thò cái đuôi ngoe nguẩy, quệt cả vào cổ vào má tớ ra chiều thân mật lắm...

Năm tháng qua đi, tớ lớn lên dần, từ chập chững biết đi cho đến khi biết chạy nhảy tung tăng cùng chúng bạn quanh ngõ. Chú mèo con cũng chẳng còn là mèo con nữa, nó đã lớn, biết bắt chuột, leo nóc nhà, trèo cây cau, trốn đi chơi buổi tối, thậm chí có lần... ăn vụng cá kho nữa. Nhưng cái tên Mèo Con đã được cả nhà đặt cho tớ, ai cũng gọi tớ là Mèo Con từ đấy, như chẳng hề biết có cái Tuyết nào ở nhà này cả.

Như trên đã kể, tớ không hề giận hay "tự ái" vì mọi người gọi mình là Mèo Con, mà nghiêm nhiên tớ coi tên chính của mình là như vậy, và phần nào còn cảm thấy tự hào, vinh dự nữa. Cho đến năm tớ học hết lớp hai, thì danh tiếng các bạn đồn đại và biết đến không chỉ còn là Mèo Con tên một mình tớ, mà là "thám tử Mèo Con" lừng lẫy một vùng. Vậy tớ đã làm những gì, và tại sao lại được mang thêm hai chữ "thám tử" như là người lớn, nghe oách quá như vậy? Để tớ kể các cậu nghe tiếp nhé, truyện dài lắm, từ ngày bố mẹ tớ còn đi công tác xa, phải để tớ đi học ở nhà quê cơ.

BẮT ĐẦU TỪ TRÒ CHƠI "CHÔN KIM"

Con trai có trò chơi của con trai, như đá bóng, chơi trận giả, câu cá, thả diều, bắn súng phốc vỏ dừa... thì con gái như lửa tớ, cái Cam, cái Thảo, cái Chi, cái Sinh, cái Tỏ - mấy đứa cùng xóm và học một lớp với tớ ở trường làng, cũng có những trò chơi riêng của mình. Nào nhảy vô, nhảy dây, lò cò, chơi "âm-u", chơi ô ăn quan, rải ranh, đánh chuyền... nhiều trò lắm, nhưng phải nói say sưa nhất vẫn là trò chơi "chôn kim".

Chia làm hai phe, chọn hai khoảnh đất mịn dưới hai gốc cây, cách nhau chừng mười bước. Tùy ý, mỗi bên vẽ một vòng tròn hay ô vuông bằng nhau, lấy que vạch chéo, ngang, dọc bên trong để "đánh lạc hướng". Những đường vạch chia cái hình của mỗi "phe" ra thành nhiều ô, ở một trong những ô ấy, mỗi bên được phép chôn một cái "kim" (thường bằng cái gai cây bưởi) sâu xuống độ hai ly, rồi phủ hay lèn một lớp đất mỏng lên trên để "ngụy trang". Sau khi chôn giấu "kim"

cẩn thận, hai bên báo "xong !", là tiếp đến tiết mục cử "tình báo viên" của bên này sang phe bên kia, mỗi lượt một người, ngồi dán mắt vào trận đồ của đối phương mà phán đoán, tìm dấu vết nghi ngờ, "tình báo" nào chỉ đúng và "đào" một lần được ngay "kho tàng" đối phương cất giấu - tức cái kim gai buổi, là thắng cuộc. Lắm bữa có anh chơi cả buổi, mà chả lần nào "đào" đúng chỗ địch cất giấu vũ khí cả.

Ấy thế mà đến lạ, riêng tớ, trò gì chứ trò chơi "chôn kim", tớ đứng hàng siêu hạng, kiện tướng nhất đám. Đến nổi mấy đứa bạn phải lắc đầu, lè lưỡi, bảo : "Hình như "Mèo con" có giác quan thứ sáu, hoặc tài thần thị, nhìn xuyên qua cả đất cũng nên !". Bởi không lần nào, cho dù quân địch chôn giấu, ngụy trang khéo léo đến mấy, cũng bị tớ sau khi đảo mắt, ngẫm nghĩ một lúc, là "chọc" đúng liền. Có đứa, bị thua nhiều trận, tức quá nổi đóa bảo tớ là "con phù thủy" rồi không dám chơi nữa.

Nhưng kỳ thực, tớ nào có phép phù thủy hay giác quan thứ sáu nào đâu. Những lúc vui, có đứa rủ rỉ gạ gẫm tớ phổ biến bí quyết, dùng "ra-đa" dò "mìn" bằng cách gì mà tài thế, tớ bảo : "Chả có bí quyết với bầu quyết gì hết, tớ chỉ quan sát thật kỹ, rồi suy đoán thôi. Nếu các cậu giả vờ cố tình "sơ

hở", chắc chắn không thể chôn kim ở đấy, và ngược lại, chỗ bị "ngụy trang" lộ và kỹ quá, cũng thế, vì trò này chính là trò "nghị binh"... Hai nữa, cũng phải biết tính và kiểu chơi của từng đứa, mới có thể đoán ra được"! Thế đấy, tất cả chỉ có thế, mà chẳng đứa nào học nổi. Xem ra, tớ có năng khiếu trình sát đấy chứ, và quả thật tớ cảm thấy tự nhiên mình tinh ý và láu cá hơn hẳn đám bạn ngộ về khoản này.

Nhưng, nếu chỉ có thế thì chưa có chuyện gì đáng để tớ và hội chơi chôn kim của mình tôn phong cái tên là "Thám tử Mèo con" cả. Mà chuyện là thế này...

Vụ khoai tây năm ấy, thời tiết thuận, lại do chăm bón tốt, cánh đồng khoai của hợp tác xã thôn của tớ và các bạn có khả năng được mùa. Bác chủ nhiệm ra thăm đồng khi lá khoai chưa sẵn, héo, bới thử, đã thấy nhiều củ to bằng nắm tay trẻ con. Ai cũng phấn khởi chuẩn bị thu một vụ khoai khấm khá, thì bỗng nhiên, mấy đêm liền, sáng ra bà con phát hiện nhiều luống khoai bị kẻ gian bới trộm. Mọi người cảm tức lắm, chỉ còn non tuần lễ nữa theo dự tính, là đến ngày thu hoạch rồi. Không còn cách nào khác, phải bảo vệ thành quả lao động bấy nay của mọi gia đình, hợp tác xã cắt cử

người thay nhau ra đồng, lập chòi canh gác. Ban đêm thì người lớn chong đèn thức trông, ban ngày thì con em xã viên, từ nhi đồng đến thiếu niên, cùng tham gia trực giúp bố mẹ đi làm đồng xa. Tổ và cái nhóm chòi chôn kim quanh xóm ngày ấy học buổi sáng, trưa về là cấp cấp qua ruộng khoai, ở đó luôn. Nhưng chúng tổ thỏa thuận, mỗi hôm cử một đứa về nhà làm công tác "hậu cần", mang cơm ra cho cả bọn. Hội "chôn kim" sáu chị, tổ, Thảo, Cam, Chi, Sinh, Tò tự nguyện bảo nhau tham gia canh gác đồng khoai cho đến đúng ngày thu hoạch. Tất nhiên, trong thời gian trực ở chòi, sáu đứa cũng có bao nhiêu việc để làm. Này nhé, thay phiên nhau đi tuần quan sát động tĩnh đồng khoai, tranh thủ làm bài tập cô cho về nhà, rồi tổ đầu têu ra việc bảo cả bọn đi kiếm bẹ cây chuối hột về tước dây, nối thành một cuộn dài, tổ gọi đó là việc chuẩn bị thiết lập "đường dây thông tin liên lạc" và hệ thống báo động, làm năm đứa chưa hiểu là gì, cứ tròn mắt ra nhìn hai cái lúm đồng tiền trên má Mèo con. Tổ giải thích cho các bạn : "Tuy chúng mình canh gác, nhưng tất cả đều còn bé, và lại là con gái, ngộ nhờ có kẻ gian xuất hiện bớ trộm khoai, thì làm thế nào ? Tổ nghĩ rồi, ta đánh động thì nó chạy, mà nếu biết chắc chỉ có mấy đứa oắt con chúng mình ở đây, chưa biết chừng chúng

còn giơ tay lên mũi vẩy trêu nữa là đằng khác... Chỉ còn mỗi cách báo ngay về làng cho người lớn..."

- Ấy diên à, từ đây về làng xa tít tít thế kia, chạy được về báo, thì ra đến nơi có mà nó nướng khoai ăn xong hàng rở rồi, có khi còn ngủ thêm một giấc nữa vẫn kịp chạy...

- Từ từ, tổ đã nói hết đầu, chính vì thế mình mới phải làm hệ thống báo động. Các ấy đã xem phim Kim Đồng chưa ? Đấy, mình cũng làm kiểu giồng giồng như vậy. Tổ đã quan sát địa thế rồi, suốt từ làng mình ra đây có rặng cây bạch đàn và xoan trồng hai bên đường đi và bờ mương, mình nối thật nhiều dây chuối lại, buộc chuyền qua các gốc cây, như kiểu các chú bộ đội mắc dây thông tin ấy...

Sinh và Tò phản đối ngay :

- Ấy buồn cười thật, dây chuối thì làm sao thông tin được !

- Từ từ, các ấy cứ hay sốt ruột, để tổ nói nốt đã. Mình mắc một đường dây suốt từ đây về tận làng, đến đúng cổng nhà chú Hoạch công an xóm. Dây nối giữa các cây để trùng thời, ta treo những vỏ ống bơ hay lon bia, đục treo một cái đinh ốc hay mẩu đất thó khô bên trong, làm như cái chuông, cấu tạo làm sao chỉ cần ngời dây giật dây một cái, gây nên "phản ứng dây chuyền", chuông nọ rung là nối tiếp chuông kia rung theo, cứ

thế truyền về tận ngõ. Minh dặn sẵn chú Hoạch "ám hiệu" báo động, hễ cứ nghe thấy chuông rung là chú cho "quân" ra bắt kẻ gian. Được chưa ?

Nghe tớ nói hấp dẫn và mê ly quá, Chi, Sinh, Tỏ, Thảo, Cam gật đầu sái cổ, không ngờ Mèo con lại lắm mưu nhiều kế, nghĩ ra được "sáng kiến" hay thế. Vậy là chúng tớ phân công nhau ba đứa chuyên bện, nối dây chuối, ba đứa về làng kiếm ống bơ làm chuông. Hý hoáy, cặm cùi suốt cả buổi chiều, về làng ra đồng đến năm sáu lần, mới kiếm đủ "nguyên vật liệu" thi công. Sáu chị loay hoay đến chập tối thì "đường dây báo động" mới khánh thành. Chỉ còn việc "thử điện" là xong, chúng tớ thống nhất trưa hôm sau : Chi, Sinh và Tỏ về luôn nhà vừa làm nhiệm vụ tiếp tế lương thực, vừa theo dõi kết quả ở đầu dây, nếu tốt, vào báo cho chú Hoạch công an luôn, để chú cử người "trực báo động". Còn Mèo con, Thảo và Cam ở luôn ngoài đồng. Mèo con vinh dự được tự tay thử "lệnh" báo động đầu tiên, Thảo và Cam đi chinh, sửa các "quả chuông" bị trục trặc, nếu có.

Trưa ngày hôm sau, mọi việc tiến hành suôn sẻ. Tuy nhiên cũng phải thử đến lần thứ... bảy, hệ thống báo động mới thực sự nhạy và truyền tới đầu ngõ nhà chú Hoạch. Cả sáu chị nhảy lên reo hò thành công bước đầu, quyết định đưa đường dây thông tin báo động chính thức và hoạt động. Trưa hôm đó, ngoài gói cơm nắm muối vừng, Tỏ còn mang ra đồng cả lưng rá hạt mít luộc để liên hoan mừng thắng lợi, các chị thi nhau bốc nhoay nhoáy, hì hả, phấn khởi cứ như người lớn ăn mừng nhà mới ấy.

Yên tâm đã có hệ thống báo động hữu hiệu và đặc lực, học bài và làm bài xong (cũng phải nói thêm, trong chòi chỉ có hai cái chiếu rải dưới đất, sáu đứa phải xếp hàng nằm sấp xuống để viết, cũng vui lắm, vì ở nhà có ai học thế bao giờ. Đang làm bài, thỉnh thoảng lại có chị kêu "oái" lên một tiếng - hóa ra chị bên cạnh, buồn chân, quặp hai ngón vào "beo" bạn một cái vào bụng chân cho đỡ... trật tự), sáu đứa rủ nhau bắt đầu bày các trò ra chơi. Hết đánh chuyền, lại lấy luôn hạt mít cùi làm quân chơi ô ăn quan... Cuối cùng, lại ra tắt khỏi chòi, rủ nhau tìm "trận địa" để trở về trò chơi "chôn kim" vốn được các chị khoái nhất.

Phe bên Chi - Sinh - Tỏ chiếm lĩnh bờ nương, còn Mèo Con - Thảo - Cam xuống tận sát vạt ruộng khoai tây, kiếm một chỗ

đất trống con con, lấy gót chân đi xuống làm mặt bằng chôn giấu. Gai bưởi không có, hai bên thỏa thuận chôn bằng miếng vỏ hạt mít. Cuộc chơi bắt đầu.

Nhưng, bất ngờ có một sự kiện xảy ra, làm trò chơi "chôn kim" phải đình lại, và suốt từ lúc ấy đến chiều, sáu đứa chẳng còn thời gian, đầu óc đâu đâu mà nghĩ đến chơi trò gì nữa.

Số là thế này, phe bên Mèo Con, Thảo và Cam, sau khi "oản tù tì", thì Mèo Con may mắn được "chôn kim" trước. Tính Mèo Con vốn cẩn thận, nó lấy con dao con cắt cọt nắm lúc nãy ra xới lại toàn bộ vuông đất trước khi đánh li xuống để vẽ ô. Nào ngờ, ngay nhất xới thứ ba, đầu dao đã bập phải cái gì răn răn, Mèo Con nhấc lên, thì ra là một củ khoai tây khá to. "Quái thật, luống khoai mãi tận xa kia, không lẽ rễ đâm củ ra ngoài này ? Mà chẳng thấy cuống rễ đâu cả !" Mèo Con xới tiếp mấy nhất nữa, thì phát hiện đây chính là miệng một cái hố nhỏ, có kẻ đã đào để chôn khoai tây xuống đấy, rồi phủ một lớp đất lên trên. Thế là Mèo Con buông dao, gọi cả bọn đến, sáu đứa xúm vào dùng hai tay cào, bới. (Đồng đất quê ở ven sông, hưởng phù sa bồi đắp từ lâu đời của dòng Nhuệ giang, nên đất pha cát mềm và màu mỡ lắm, cuộc xới cày bừa chẳng vất vả như những miền quê khác).

Chỉ một loáng sau, "mỏ" khoai tây bí mật đã được khai quật toàn bộ, ước chừng phải đến dăm cân là ít. Khoai tây chất một đồng lù lù bên luống, làm sáu chị nhìn nhau chưa hiểu chuyện gì. Mèo Con nói ngay :

- Dích thị đây là "kho tàng" của kẻ gian đã bới trộm khoai của hợp tác xã mấy hôm trước, có thể nó chưa kịp mang về nên đã chôn lại, hoặc tính chuyện chờ đồng thu hoạch xong, mới mò ra lấy, tinh vi và xảo quyết thật ! Nhất định, đây mới chỉ là một trong nhiều kho của nó... Chúng mình phải tò ra truy tìm ngay !

Chỉ, Sinh, Tò, Thảo, Cam cùng nhúu mày, hỏi :

- Cả cánh đồng rộng mênh mông thế này, làm sao mà biết nó chôn ở những đâu. Chơi chôn kim thì chỉ trong một khoảnh, bí quá thì bới tất cả các ô lên, thế nào cũng thấy, chứ ở đây, trên là trời, dưới là ruộng, may ra ấy có tài thẩu thị được mới phát hiện nổi...

Mèo Con ngẫm nghĩ một lát, quan sát kỹ xung quanh chỗ khoai tây vừa đào, gật gật đầu, khẽ "À !" lên một tiếng, bảo các bạn:

- Yên chí ! Tớ đã có cách rồi, nhất định sẽ tìm ra các "kho tàng" khác của nó. Bây giờ, Sinh và Tò về nhà lấy quang gánh và thúng ra đây. Nhớ rẽ qua báo luôn cho chú

Hoạch công an biết tình hình nhé. Tụi tớ ở lại, bảo đảm sẽ khai quật đủ số "kho" bí mật của tên gian nếu có, không bỏ sót kho nào, để hai ấy gánh về nộp hợp tác...

Sinh và Tỏ về làng, còn lại Chi, Thảo và Cam, ba đứa cứ đứng ngây ra nhìn Mèo Con, chẳng hiểu căn cứ vào cái gì mà nó cứ xoi xoi tuyên bố, chắc như đinh đóng cột vậy. Mèo Con thấy thế, dong dạc ra lệnh về tự tin :

- Hai ấy còn đứng đấy làm gì nữa, vào lấy thúng và dao rồi đi theo tớ, nhanh lên !

Ba chị vội vàng rầm rập làm theo, tay dao tay rổ, tư thế sẵn sàng, tuy trong bụng không mấy tin tưởng sẽ tìm được thêm củ khoai nào nữa.

Mèo Con đi trước. Chi, Thảo, Cam đi sau, ba đứa chẳng nhìn đất dưới chân mà cứ chăm chăm theo dõi Mèo Con, xem nó sẽ làm gì. Mèo Con bảo :

- Đồng khoai rộng, ta đi theo chiều ngang, hình chữ chi, lần lượt từng thửa, kéo bỏ sót. Bắt đầu nhé ! Tớ chỉ chỗ nào, các ấy đào chỗ ấy, được khoai thì chất lên đầu bờ, để lát nữa tụi nó ra quấy gánh thu về.

Thế là, cứ từng bước chậm chậm, Mèo Con nhíu mày, mắt soi mói nhìn xuống hai bên vạt ruộng, giống như người đánh rơi cái gì, đang đi tìm. Đi hết thửa thứ nhất, tới thửa thứ hai, bỗng Mèo Con dừng lại, nhìn



quanh một lúc, tay chỉ vào một vạt đất trên đường đi bên luống khoai, ngón tay trở rà rà như rò mìn, rồi dừng lại, bảo :

- Các ấy, đào chỗ này !...

Chi, Thảo, Cam làm theo. Kỳ lạ chưa, thấy có khoai thật, cũng nhiều chẳng kém gì hố lúc nãy...

Cứ như thế, liên tục, như một nhà thầu thị có tài nhìn xuyên qua đất, Mèo Con cứ chỉ chỗ nào là y như rằng các bạn lại đào được khoai. Đến là khó hiểu. Đi hết khu vực trồng khoai tây của hợp tác xã trên đồng, tốp của Mèo Con đào được tất cả hơn chục hố. Vừa lúc Sinh và Tỏ dẫn chú Hoạch ra tới nơi, cùng nhau thu số khoai đào được về chòi, chất thành đống cao, ước chừng hơn một tạ. Nghe các bạn của Mèo Con kể lại đầu đuôi sự phát hiện của các em, chú Hoạch cũng không khỏi ngạc nhiên, hỏi Mèo Con :

- Các cháu giỏi lắm, không những thu lại được khoai cho hợp tác, mà còn phát hiện ra cả thủ đoạn tinh vi của mấy đứa ăn trộm. Bị lộ, thế nào chúng cũng không dám tiếp tục hành động nữa. Như vậy là ngăn ngừa được sự thất thoát tài sản của tập thể hợp tác xã, rất đáng khen. Thành tích này, chú sẽ báo cáo với hợp tác, đề nghị biểu dương các cháu đội viên thôn nhà trước hội nghị xã viên và có phần thưởng xứng đáng.

Nhưng..., chú hỏi thật, làm sao mà cháu có thể biết được những chỗ bọn trộm đã chôn khoai ?

Mèo Con cười, hai cái lúm đồng tiền hằn trên má, nó nhìn quanh các bạn một lượt rồi ngược lên chú Hoạch, thỏ thẻ :

- Bí mật !... Cháu sẽ tiết lộ sau. Bọn nó đang bảo cháu có tài thấu thị như thầy phù thủy, thầy địa lý đấy, chú nghe có được không ? Cháu thì cháu tự ái đấy. Thầy nào thì thầy, chẳng thể có nổi bùa ma phép tắc gì hết. Nếu không chịu động não, quan sát và suy đoán, thì có mà ngồi trong khoang thuyền cũng không biết nổi phía dưới chân mình là nước, phải không chú ?

CHUYÊN GIA "THẤU THỊ" TIẾT LỘ BÍ QUYẾT

Thế là từ sau vụ khoai tây ấy, tớ được chúng bạn tôn làm "thám tử" - thám tử Mèo Con, nghe cụng hay hay và vinh dự lắm chứ. Riêng năm đứa có mặt trong vụ đào khoai ấy là Chi, Sinh, Tỏ, Cam, Thảo, cứ có dịp là lại xoắn lấy tớ, đòi tiết lộ cái bí quyết "thấu thị" mà tụi nó vẫn chưa làm sao giải thích nổi. Tớ cũng "om" mãi, nhất định không nói vội. Đã gọi là bí quyết mà nói ra thì hết thiêng. Sau, mấy đứa dọa, tớ mà không nói thì sẽ ngoắc tay không chơi với tớ nữa, tớ sợ quá, cuống quýt :

- Được rồi, tớ sẽ nói. Tại các ấy lười chẳng chịu suy nghĩ gì cả, chứ có bí quyết gì đâu - (nghĩ thế nào, tớ lại gan lì kèo thêm) - nhưng, các ấy phải đồng ý... khao tớ một châu ô mai cơ !...

Năm chị kia nhất trí ngay, góp tiền cử cái Tỏ đi mua ô mai lập tức. Khi sáu đứa đã ngồi ở sân hợp tác nhăm nháp ô mai rồi, tớ mới rút trên đầu cái cặp ba lá ra, hỏi :

- Giả sử tớ nhờ các ấy mang cái cặp ba lá này ra đồng, tìm chỗ chôn giấu cho tớ, các ấy có làm được không ?

- Ai chả làm được, quá dễ... - Cả bọn nhao nhao.

- Nhưng, độ vài hôm, tớ lại bảo ra đào lên lấy lại giúp, liệu các ấy có tìm được không ?

- Thế mà cũng đòi hỏi, ai chôn xuống người ấy phải biết chỗ tìm được chứ !...

Tớ nói ngay :

- Các ấy nhớ cho, đây không phải là chôn kim trong ô như chúng mình vẫn chơi đâu, mà là chôn ở ngoài đồng cơ mà, làm sao mà nhớ được chỗ ?

- Thì đánh dấu !

- Bằng cái gì ? - Tớ hỏi

- Thiếu gì cách : hòn gạch, cái que, vỏ ốc, cục đá... hàng tỉ tỉ thứ có thể dùng để đánh dấu được...

- Đấy, đấy ! Bí quyết mà tớ sẽ tiết lộ với các ấy là dựa vào điều ấy đấy. Thế theo các ấy, tên bới trộm khoai xong, chôn giấu xuống đất để ngày khác ra đào lấy, nó có phải đánh dấu không ?

Năm đứa bây giờ mới ngó ra nhìn nhau. Điều đơn giản như vậy mà lúc ấy sao chẳng ai nghĩ tới. Cả năm chị rụt rè trả lời : "Có !" như có phần ngượng và tiếc nữa. Nhưng chẳng biết chúng tiếc gói ô mai đang ăn hay

tiếc cho cái hôm đào khoai ấy đã không chịu suy nghĩ và quan sát gì cả...

Bấy giờ, tớ mới "ngửa bài" tiết lộ :

- Sau khi vô tình chơi chôn kim mà phát hiện ra cái "kho" giấu khoai của kẻ bới trộm nào đó, đào lấy hết khoai xong, tớ đứng lên quan sát xung quanh vị trí nó chôn, vì biết chắc thể nào tên gian cũng phải đánh dấu để dịp khác quay lại lấy, quả nhiên, tớ phát hiện, cách chừng gang tay, ở bờ cỏ, có phạt lem một vết như vết nhát cuốc, trơ ra mảng đất thịt, bên trên mảng đất có hai vết dao rạch chéo hình dấu "nhân"... Vậy là sau đó, cứ gặp bờ cỏ nào có nhát cuốc và dấu nhân như vậy, tớ cứ chiếu ra khoảng một hai gang tay, "chỉ điểm" cho các cậu, đào là thấy có khoai liền... Tất cả chỉ có thế, chứ nào phải thấu thị thấu na gì đâu...

*

Tuyệt kể xong câu chuyện, quay sang Tùng "khẽnh" :

- Đây, tớ đã kể hết lý do cậu thắc mắc vì sao các bạn lại gọi tớ là "Mèo Con" và "Thám tử" rồi đấy nhé. Giờ thì cậu cho chúng tớ xem cái "ca-mê-ra" của cậu đi...

Tùng cười, cời khuy cổ, móc cái ống nhòm ra cho hai bạn xem :



- Đây, có gì đâu, cái ống nhòm ấy mà. Chẳng qua các cậu bắt trộm đúng lúc tớ đang ngồi trên... nóc nhà quan sát qua ống nhòm...

Tùng vừa nói xong, biết mình đã lỡ lời, cố tình giúi cái ống nhòm vào tay Tuyết và Hạnh : "Các bạn cứ nhìn thử đi, cũng gần ra phết đấy !" Hạnh và Tuyết truyền tay nhau mỗi đứa đưa lên mắt nhìn thử một lúc. Tuyết tò mò hỏi :

- Thế cậu vừa bảo cậu ngồi tận trên nóc nhà để quan sát, vậy cậu quan sát cái gì thế?

- Tớ đang có một việc quan trọng - Tùng lấp lửng.

- Có thể nói cho chúng tớ biết được không ? - Tuyết hỏi.

Cảm phục mưu trí và sự thông minh của hai "vị cô nương" trong pha căng dây bắt trộm vừa rồi, nhất lại được nghe thêm sự tích "Thám tử Mèo Con" mà Tuyết vừa kể lại, Tùng thấy cái "bê dày thành tích" của Tuyết Mèo Con xem ra thật đáng nể lắm. Nhân đang gặp khó khăn, cậu nghĩ ngay đến việc nhờ vả hai bạn giúp một tay, nhưng chỉ áy náy sợ vi phạm quy định giữ bí mật của nhóm. Im lặng một lúc như để nghĩ kế, Tùng hạ giọng nói nhỏ :

- Vụ này rất quan trọng, cũng bắt kẻ gian như các cậu vừa làm ấy. Song tên thủ

phạm này ranh ma và nham hiểm hơn nhiều. Nếu là thằng ăn trộm, như đứa đột nhập nhà cái Lan lúc nãy, nó mới chỉ làm hại đến một gia đình. Nhưng đằng này, kẻ tội phạm, nếu không sa lưới, sẽ có thể làm hại hàng trăm gia đình cơ đấy...

- Cậu nói gì mà kinh khủng thế ! Cụ thể sự việc thế nào ? Chẳng lẽ để tìm tên tội phạm nguy hiểm ấy mà cậu phải dùng đến ống nhòm mới thấy rõ cơ à ?

Tùng thâm thi về quan trọng :

- Tớ đã nói hết đâu... Thực tình, tớ đang muốn nhờ hai bạn giúp một tay điều tra vụ này đây... Này, "chọn mặt gửi vàng" đấy nhé, không phải ai tớ cũng nhờ đâu, thấy hai bạn cũng có năng khiếu trinh sát, thám tử, tớ yên tâm lắm...

Được lời khen, nhị vị cô nương hơi phồng mũi, sốt sắng giục Tùng :

- Được, chúng tớ sẵn sàng, gì chứ việc được tham gia bắt tội phạm thì đây cũng rất thích. Cậu nói cụ thể luôn đi...

- Nhưng..., các cậu phải hứa với tớ : tuyệt đối giữ bí mật cơ, không cho bất cứ ai biết cả, được không ?

- Được ! Chúng tớ hứa, ngoài hai đứa này ra sẽ không có đứa nào biết cả...

Tùng nghe giọng nói và nhìn nét mặt nhiệt tình, sốt sắng, lại rất nghiêm túc của hai cô bạn, phần nào cảm thấy yên tâm, cậu

đưa tay đón cái ống nhôm cất vào ngực áo, bảo :

- Các cậu về cất dây đi, việc quan trọng và dài dòng lắm, nói ở đây không tiện. Nhân thể, mời các bạn lên nhà tớ, chẳng lẽ chỉ lúc nào cần hỏi bài mới đến nhà nhau thôi à. Lên ngay nhé, 405, còn nhớ không ? Tớ về trước đây...

79

NỮ TRINH SÁT GIẤU TÀI

Đón hai bạn vào nhà, Tùng "khẽ" rót nước mời cẩn thận, rồi mới bắt đầu kể sơ qua đầu đuôi vụ án mà các cậu đang điều tra giúp các chú công an, mà chính các chú công an cũng không biết. Tóm lại, Tùng chỉ đặc biệt nhấn mạnh nhất đến chi tiết những hạt đậu xanh và phương pháp tóa đi quan sát các mái nhà, ban công của các cậu, để phát hiện ra những nhà đang có đậu xanh phơi, rồi tìm cách sàng lọc, kết luận... Chưa nói hết, Tuyết đã ngắt lời Tùng :

- Thế nhờ vì một lý do nào đó, tên thủ phạm không mang đậu xanh ra phơi như các cậu phán đoán, thì dù cho các cậu có loại ống nhôm bội số 100, hay lắp tia hồng ngoại nhìn được cả ban đêm đi nữa, cũng đừng hồng mà tìm ra nó...

- Nhưng đấy chỉ là... nhờ, là giả thuyết !
- Tùng chống chế.

- Đã gọi là điều tra tội phạm, thì cần phải đặt ra tất cả mọi khả năng có thể xảy ra, không được phép coi thường và bỏ qua khả năng nào. Đấy là tớ cũng mới chỉ giả thuyết một khả năng dễ xảy ra nhất thôi...

Tùng lim dim mắt ngâm nghĩ, không ngờ cô nương Mèo Con lại hiểu biết về nghiệp vụ đặc nhiệm khá sành và lý lẽ cũng sắc bén đến vậy. Mà cái đầu cũng cực nhanh đấy chứ, mình vừa chưa nói hết, mà cô ả đã nghĩ ngay được giả thuyết phản bác phương pháp điều tra của cả nhóm mới siêu chứ. Lại nào có sai, quả là quá say sưa được đi điều tra, mà cả nhóm, chưa anh nào nghĩ ra điều ấy cả. Được đấy ! Đáng mặt thám tử Mèo Con lắm. Tùng gật gật đầu :

- Tớ công nhận ý kiến của cậu. Quả thật chúng tớ chưa nghĩ tới khả năng ấy. Thật là sơ suất quá...

- Song, tớ không phải không công nhận cách điều tra của các cậu, chỉ có điều, nếu đã nghĩ đến giả thuyết vừa rồi, thì để tìm

những nhà đang có đậu xanh, phải đồng thời tiến hành biện pháp khác nữa... À, vừa rồi cậu có nói "chúng tớ", có nghĩa bên các cậu cũng gồm nhiều người phải không ?

- Tất nhiên, không phải mình tớ. Nhưng cũng không nhiều lắm - Tùng lấp lửng.

- Có con gái không ?

- Co... ó..., à không, không có nữ, hay nói đúng hơn là chưa có nữ. Nhưng cậu hỏi để làm gì, cậu đã nghĩ ra được cách nào chưa ? - Tùng định giấu và nói dối các bạn về thực lực quân số và tình hình của nhóm, song, nghĩ cũng chả cần thiết, mình đang muốn các bạn giúp một tay cơ mà, chả cần thiết, mình đang muốn các bạn giúp một tay cơ mà.

Tuyết nói tiếp rất thẳng thắn và thành thật :

- Tớ hỏi thế, để nếu có nữ rồi, tụi tớ xin hiến kế cho mà làm. Còn nếu chưa, thì để chúng tớ trực tiếp thực hiện giúp các cậu vậy. Vì, có những việc chỉ có con trai làm mới hợp lý, nhưng ngược lại, cũng có những việc, chỉ có con gái làm mới đỡ bị nghi ngờ. Đúng không ? Chẳng hạn, tự nhiên bọn con gái chúng tớ tổ chức đá bóng, đá cầu,... hay con trai các cậu đi nhảy dây, đánh chuyen,... Tất nhiên là thế cũng chẳng sao cả, nhưng với mọi người thì lại là bất thường, mà bất thường nhất định gây chú ý...

- Thế cậu định thực hiện cách gì ? - Tùng hỏi, vì nghe trong cách nói, hình như Tuyết Mèo Con đã nghĩ ra một mưu kế gì rồi thì phải.

- Chúng tớ có thói quen, như cậu đã biết đấy, trong vụ khoai tây ngày xưa cũng như vụ bắt trộm vừa rồi, là tuyệt đối giữ bí mật cách "đánh" - tức là phương pháp điều tra, cũng như bắt thủ phạm; chỉ tiết lộ và công khai sau khi mọi việc đã kết thúc, nhiệm vụ đã hoàn thành mà thôi. Điều này, các cậu cũng thông cảm. Nguyên tắc mà !...

Lời lẽ và thái độ của Tuyết Mèo Con thật oai, cứ y như cô nàng là đứng đầu hay đại diện cho một "tổ chức" chống tội phạm quy mô lắm không bằng. Tùng cũng bắt đầu cảm thấy ngại và "ngán" Mèo Con thật sự. Nó nghĩ bụng : Trình độ như ả Mèo Con này, mà vào nhóm đặc nhiệm C21, khéo mà nó làm thống soái, bóp mũi cả bọn chưa biết chừng. Song, Tùng "khểnh" cũng chẳng vừa, cậu tìm cách gọi :

- Tớ đồng ý như vậy, nguyên tắc bí mật thì không ai có quyền vi phạm. Bí mật là đã bảo đảm 50% thắng lợi. Nhưng tớ chỉ muốn biết đại ý phương hướng điều tra của cậu, tìm địa chỉ những hạt đậu xanh như thế nào thôi...

Tuyết Mèo Con cười :

- Cậu cũng lấu cá và ma lạnh đấy. Nhưng thôi được, dù sao thì tội tớ có làm gì thì cũng là để giúp các cậu cơ mà. Tớ phân tích sơ sơ cậu nghe nhé...

Tùng vội vã giở sổ bút, cử chỉ ấy chứng tỏ cậu thực sự cầu thị và coi trọng Mèo Con. Song Tuyết Mèo Con khiêm tốn :

- Cậu ghi làm gì, chỉ là những suy luận tạm thời thôi. Thứ nhất, như chính nguồn tin cậu nói, tên thủ phạm chở ma túy lấu giấu trong bao đậu xanh đèo sau xe máy phân khối lớn - chi tiết đáng lưu ý như vậy mà các cậu lại bỏ qua...

- Nào chúng tớ có bỏ qua đâu ! - Tùng cãi.

Tuyết Mèo Con vẫn thông thả nói tiếp :

- Phải luôn luôn nắm vững và đọc được chính xác tâm lý của kẻ tội phạm. Trong phương pháp rà soát và truy tìm, các cậu chỉ mới nói tới hai chữ "*đậu xanh*", chứ chưa đề cập đến số lượng đậu. Thường thì, các gia đình, nếu có mua đậu xanh dự trữ, để thỉnh thoảng nấu nồi xôi, bát cháo... thì cũng chỉ có dăm ba lạng đến một cân là cùng, trừ dịp giáp tết, có thể mua nhiều hơn, nhưng cũng chẳng ai mua đến vài chục cân hay hàng bao, như số lượng đậu của tên đi xe máy nọ...

Nghe Tuyết Mèo Con nói đến đây, Tùng "khẽnh" thâm thán phục : "Đúng là tội con

gái, giỏi nội trợ gia đình mới biết được điều ấy, cô ả nói có lý thật. Nhóm đặc nhiệm của mình không có nữ trình sát thật là một thiệt thòi lớn...".

Tuyết Mèo Con nói tiếp :

- Tên tội phạm chở ma túy phóng xe vào khu tập thể trong tư thế chạy trốn, bị truy đuổi, hẳn tâm trạng rất hoảng sợ, lo lắng. Trong quá trình chui lủi, nghe ngóng, cho dù chưa dám di chuyển hàng lậu - tức là ma túy đi tiêu thụ, song những tang vật có liên quan, dính dáng đến ma túy sẽ được chúng tẩu tán, tiêu hủy. Thậm chí cả trang phục, dụng cụ gây án cũng thường được chúng tìm cách thay đổi hay làm biến dạng, phi tang. Bằng vào suy luận này, thì ngay cả chúng cũng không thể giữ trong nhà lâu... Cậu đã hỏi, thì tớ trả lời, chúng tớ sẽ giúp các cậu điều tra và truy tìm theo phương hướng này đây...

Thấy Tùng hý hoáy ghi lia lịa vào sổ, Tuyết Mèo Con nói tiếp :

- Nếu cậu đã ghi chép, tớ xin phép bổ sung vào phương pháp "*nhòm ban công, nóc nhà*" của các cậu một vài ý nữa : - Thứ nhất, các cậu đã suy luận đúng, có thể vì va đập trong lúc tháo chạy (đổ, ngã xe chẳng hạn) mà một gói ma túy nào đó đã bung vỡ, lẫn vào đậu. Nhưng không có nghĩa tất cả bao đậu đều bị nhiễm ma túy, hay đúng hơn, tất

cả các gói ma túy giấu trong đậu đều bị vỡ. Bởi vậy số lượng đậu bị nhiễm ảm, phải phơi hong cũng rất ít. Thứ hai, nếu không có nắng to, hay thậm chí trời mưa gió, thì chẳng nhà nào mang ra phơi cái gì cả. Điều này nhắc các cậu rằng : khi đi điều tra phải chú ý đến thời tiết, kéo cứ máy móc mà hăng hái lao vào trinh sát, chỉ phí công mà thôi !

Tùng tiên Tuyết Mèo Con và Hạnh ra về, hỏi thêm :

- Thế các cậu định thế nào ?
- Chúng tớ nhận lời giúp các cậu. Chỉ cần biết thế. Bao giờ cần biết thêm điều gì, tụi tớ sẽ hỏi. Hẹn ngày có kết quả, chúng tớ sẽ khẩn cấp báo ngay. Tam biệt !

Xuống đến hết cầu thang, trước khi chia tay, Tuyết Mèo Con còn quay lại dặn thêm Tùng :

- Việc cậu nhờ tụi tớ, tuyệt đối không được cho ai biết, kể cả người thuộc bên cậu. Cấm không được theo dõi công việc của tụi tớ, kiểu như ngày hôm nay bằng cái ống "cà-mê-ra" hồi sáng. Kể cả khi chúng tớ thành công hay thất bại, bắt được thủ phạm rồi, cậu cũng đừng nói cho bất cứ ai biết cả.

Tùng gật đầu lia lịa. Chẳng hiểu sao trong cách nói đầy nghiêm túc và tự tin của Tuyết, cu "khềnh" có linh cảm rằng nhất định Mèo Con sẽ làm được một điều gì đáng

kể giúp cậu và các bạn trong vụ án này. Chỉ còn mỗi một điều, Tùng cứ thắc mắc mãi : Tại sao Tuyết Mèo Con lại cứ muốn giấu tai thế nhỉ. Thật là một nữ trinh sát lạ lùng.

80

KẾT QUẢ BẤT NGỜ CỦA THÀNH VIÊN NGOÀI "BIÊN CHẾ ĐẶC NHIỆM"

Đã qua hai ngày các mũi trinh sát đặc nhiệm C21 lên đường điều tra rà soát địa bàn, trong vòng bán kính kiểm ăn của con chim bồ câu ngộ độc, mà chính các thành viên tí hon của chúng ta đã tìm ra qua cuộc thí nghiệm, nhưng ở cả hai cuộc họp buổi chiều, vẫn chưa "mũi" nào đưa ra được kết quả khả quan. Càng điều tra, càng thấy cứ tù mù, mung lung, thật khó phát hiện địa chỉ tên tội phạm. Minh "tổ cú", với cái ống nhòm quân sự chính quy, cũng chỉ nhìn thấy toàn là nào đậu đen, đỗ tương, trám, lạc, nào khoai khô, bột sắn, vừng, lại cả... cơm cháy nữa trên các nóc nhà, ban công

mà cậu "tia" vào. Sơn "sợ" và Sơn "mặt già" cũng chẳng hơn gì, trèo lên cột đèn lại bị kiến độc đốt cho mỗi cậu một "chương" vào giữa má, sưng vù lên, méo mó đến thảm hại. "Mặt già" như càng già thêm, nhăn nhó. Còn cu "sợ", tự vận công bấm huyết biết bao lần mà mặt trông vẫn như thằng quai bị. Sáng "lợn" và Quang "sợ" thì đã tiêu mất kha khá tiền quà ngoài chợ và hàng nước, vào cả quầy hàng khô bán các loại đậu để lần la hỏi dò, cũng chẳng "thu hoạch" được tin tức, dấu hiệu gì khả dĩ. Mặt chàng nào chàng ấy buồn thiu.

Riêng Tùng "khểnh", cậu ta im bất không hề đá động gì đến cuộc hội ngộ với "nhị vị cô nương" tài ba, gan dạ, đặc biệt chuyện về Tuyết Mèo Con, cậu muốn kể cho cả bọn nghe lắm, nhưng đành kìm lại, chờ đợi. Tùng định bụng có dịp thuận tiện sẽ báo cáo thật hết trước nhóm.

Thấy không khí cuộc họp như... đưa đám, không lẽ đã nhận trọng trách chỉ huy trưởng chuyên án mà không biết "động viên quân sĩ" hay đề đạt một giải pháp gì để gỡ cái tình thế bế tắc này, Tùng nghiên cứu lại các chi tiết của vụ án thật kỹ càng rồi đứng lên phát biểu. Phân đầu, học cách nói của Mèo Con, Tùng nhắc lại mấy ý kiến cần lưu ý về số lượng đậu, tâm lý tội phạm và thời tiết điều tra, hết như Tuyết Mèo Con đã nói

với cậu. Sau, cũng phát hiện thêm một điểm nữa về cự ly 800m do chính thí nghiệm, sáng kiến của mình tìm ra, Tùng nói :

- Một điều tứ mớ nghĩ ra, nói để các cậu chú ý : ứng thời gian sau khi ăn đậu độc con chim chết với tốc độ bay trung bình của bồ câu, thí nghiệm trước ta đã tìm ra bán kính tối đa mà chim có thể kiếm ăn là trên dưới 800m tính từ nhà Sơn "sợ", như vậy, suy ra chỗ có đậu độc ít khả năng có thể ở gần tâm hình tròn, có nghĩa ở gần nhà Sơn "sợ" được. Vì vậy, hai ngày qua, các mũi trinh sát của ta rà soát từ nhà Sơn "sợ" trở đi là thất sách. Nay, tứ đề nghị chuyển hướng, các mũi rà soát từ ngoài đường tròn, dần tiến vào tâm, vì tính theo thời gian con chim chết, ở cự ly gần với 800 mét có nhiều khả năng có đậu độc hơn...

Thật là giá trị, chỉ một gợi mở hợp lý của ông chỉ huy chuyên án như vậy, mà làm mặt mũi anh nào anh ấy như tươi tắn hẳn lên. Có lý quá, hèn chi hai ngày chẳng thu được kết quả gì cũng đúng. Không khí trở nên hồ hởi hẳn lên. Lại bàn tán xôn xao, chuyện trò rôm rả.

Sáng "lợn" đứng lên đề nghị :

- Mấy ngày leo trèo, lang thang mệt mỏi quá, nhóm nên tổ chức liên hoan nhẹ cho... khỏe quân. Ví dụ như bánh gối, bún ốc, karaô kê chẳng hạn. Trích quỹ đặc nhiệm

ra, chưa ăn to thì ăn vừa vậy. Chứ chờ đến lúc kết thúc vụ án thì lâu quá, biết đến bao giờ...

Đến nước này thì từ chối cũng khó, vốn "tay hòm chìa khóa", giữ quỹ cho nhóm, lại kiêm chỉ huy vụ này, Tùng "khểnh" ngẫm nghĩ: "Sách cổ có nói, khao quân là động tác cần thiết của người nắm quyền, cả khi thắng lợi hay thất bại", nên cậu đứng lên, dong dạc hô to:

- Nhất trí ! Tất cả ra hàng bánh gối !...

*

Thế nhưng, sau cuộc liên hoan nhẹ, có cả hát karaôkê hẳn hoi, tình hình điều tra cũng vẫn không có biến chuyển gì. Chưa có một tia sáng nào có thể hy vọng tìm ra nơi cất giấu những hạt đậu xanh độc. Dự báo thời tiết trên đài và báo lại đưa tin cơn bão số 1 đang lấp ló ngoài biển Đông đương đổ bộ vào thành phố. Có thể sẽ có mưa to và gió lớn.

Thật là đen đủi, sắp mưa gió thì ai còn đi phơi phóng các thứ làm gì nữa, sáu chàng đặc nhiệm iu xiu xiu như bánh đa gặp nước, nghĩ đến vụ án mà ruột gan cứ rối bung lên.

Chỉ lo bão đến, tên tội phạm sẽ thừa cơ lẫn trốn mất...

Nhưng, sang đến ngày thứ ba, vào lúc chập tối, Tùng "khểnh" nghe có tiếng gõ cửa. Tuyết Mèo Con đột ngột xuất hiện làm cu "khểnh" chẳng biết nên vui hay buồn. Chưa kịp rót nước mời bạn, Tùng đã thấy Tuyết bỏ ra bàn ba cái lọ nhựa, loại lọ vẫn dùng để đựng phim ảnh. Bên ngoài mỗi lọ, đều có dán giấy ghi số, chẳng biết là số gì : 209, 326, 115. Tuyết hỏi luôn :

- Lần trước, trong câu chuyện, tớ nghe cậu có nói đến việc những hạt đậu xanh được các chú công an xét nghiệm, mới kết luận chính xác là bị nhiễm chất ma túy, phải không ?

- Đúng thế !...

- Ai đưa đi xét nghiệm ? Cậu có quen các chú công an không ? Làm sao mà cậu biết được việc ấy ? - Mèo Con hỏi dồn dập.

Tùng nói toạc ra luôn, chẳng giấu giếm gì :

- Bố một cậu bạn tớ là công an, chú ấy mang đi nhờ xét nghiệm, vì thế tụi tớ mới biết...

- Vậy bây giờ, cậu hỏa tốc đi luôn đi. Ba lọ đậu xanh này cần phải được xét nghiệm ngay. Bên ngoài lọ tớ đã ghi mã số, ứng với số nhà địa chỉ của chính những hạt đậu bên trong. Ở dưới đáy lọ, tớ đã có giấy ghi sẵn

địa chỉ rõ ràng, chính xác của nơi tàng trữ
đậu. Cậu nói hộ với các chú công an là : Nếu
xét nghiệm thấy chất ma túy ở lọ đậu nào,
thì theo địa chỉ ghi ở lọ ấy, mang quân đến
kèm theo lệnh bắt và lệnh khám nhà... Thế
thôi, cậu đi luôn đi, nói các chú phải khẩn
cấp xét nghiệm ngay lập tức, kéo đêm nay
bảo vệ, thủ phạm tẩu thoát mất...

*
* *

Mời các em đón đọc tập tiếp theo :

"KẺ MẠO DANH TỪ THIỆN"

CÙNG CÁC EM

Thế theo yêu cầu của nhiều em, NXB
xin thông báo thứ tự tên của bộ truyện để
các em tiện theo dõi và tìm đọc :

Quyển 1 - Lễ nhập môn

- 2 - Cán sự hóa ra tay
- 3 - Nét chữ lạ trong hòm thư lưu
- 4 - Tên "phù thủy đổi đèn"
- 5 - Phá án trên bãi biển
- 6 - Tìm kiếm "xưởng âm phủ"
- 7 - Vụ án cái mặt nạ
- 8 - Bí mật trong cái mẻ chim
- 9 - Nữ trinh sát giấu tài
- 10 - Kẻ mạo danh từ thiện

Và các tập tiếp theo NXB sẽ lần lượt
thông báo sau để các em đón đọc.

NXB HÀ NỘI

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Dục Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

In 2.500 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTB Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 9-1996.

Trong khi các trinh sát đang "lén lút"... giúp đỡ các chú công an một vụ án quan trọng để... khẳng định mình, thì từ "Đài quan sát", Tùng "khểnh" phát hiện ra "nhị vị cô nương" - hai cô gái láng giềng... bắt trộm. Cảm phục tài hai "nữ tướng" chân đất, cu khểnh tính chuyện lên "tranh thủ" để được việc.

Đừng coi thường con gái nhé, nhờ hai nữ trinh sát "ngoài biên chế" đặc nhiệm này mà vụ án ra vấn đề đấy.

Đón đọc tập sau:

"*Kẻ mạo danh từ thiện*", với phát hiện tình cờ trong chuyến đi đánh giầy. Hai trinh sát lập công, nhưng phải về... tay không.

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ



Giá : 3500 đ